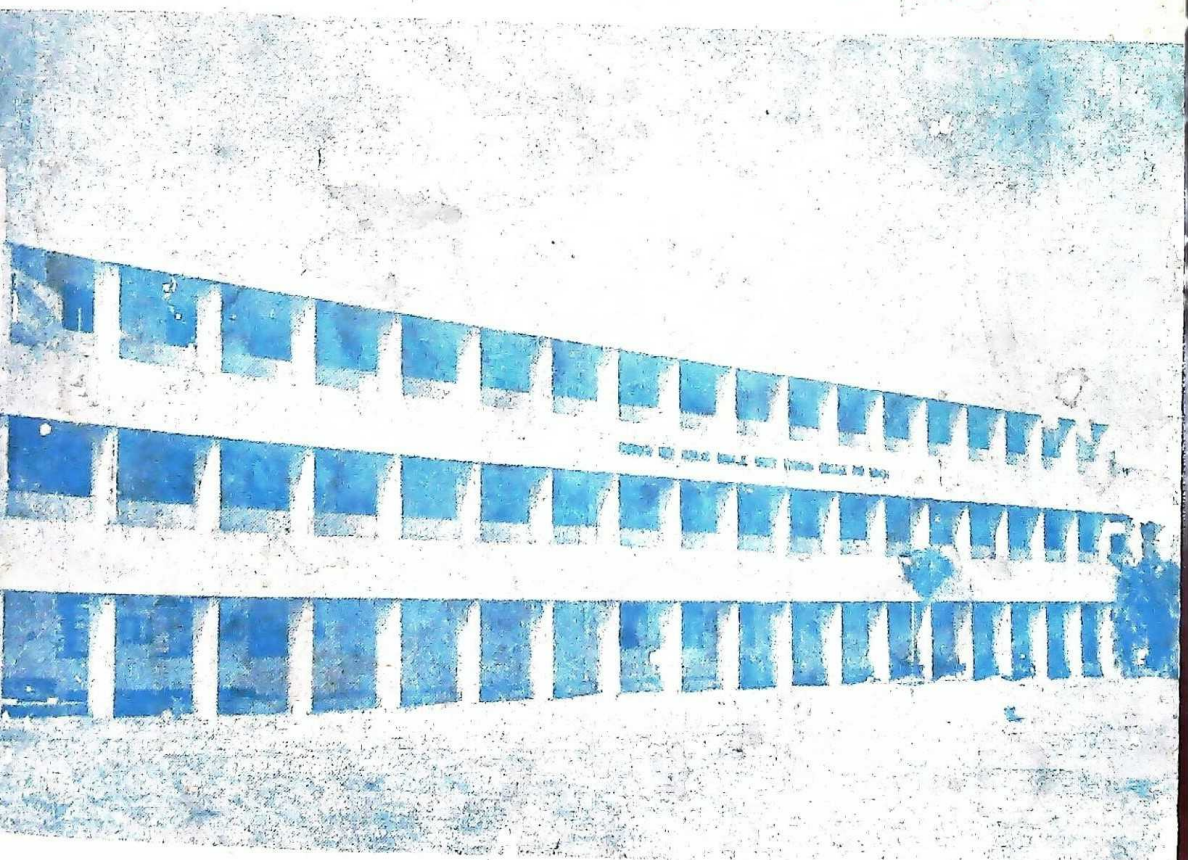




MAGAZINE

1977

SHRIMATHI DEV KUNVAR NANALAL BHATT



VAISHNAV COLLEGE FOR WOMEN

Editorial

Man is essentially a creator. He creates in freedom in love in peace and in fearlessness. To create one has to discover oneself. It is in the self knowledge that there lies the freedom to create. Self knowledge leads one to discover the Truth.

Truth cannot exist in a mind which is full of conflicts and fear. Man cannot be at peace within himself and with others if he does not understand the sense of values. He must know that he must live in harmony with man and nature. To this end education must help him. Much of what is being taught now only makes man grow in knowledge but not in spirit. It is a good sign that the student world has found out that what has been taught in schools and Colleges now has no relevance to real living. But frustration and despair should not lead the younger generation to violence. It is not in destroying what is old or bad can one hope to create something new and good. But it is in transforming or through regeneration that a new education or social order can be set up. We have to look to our higher nature to solve our problems.

The present generation should not lose sight of the fact that it has got immense potentialities to create a new world, a world of love and understanding. It should aim at making one and all integrated persons, people who are free and conflictless, people who are one with nature and spirit. In that state, man breaks the barriers of boundaries, languages, castes and social status. This universal feeling makes him free and fearless. In such a condition, he becomes powerful, as powerful as God. He sees beauty and love in everything and this awareness brings forth his instincts for great creations. Creativity is an expression of one's personality, a personality which sees, feels and experiences beauty and oneness in everything.

Shrimati Dev Kunvar Nanalal Bhatt
Vaishnav College for Women

MADRAS-44



1971

Vol. III

The College Crest

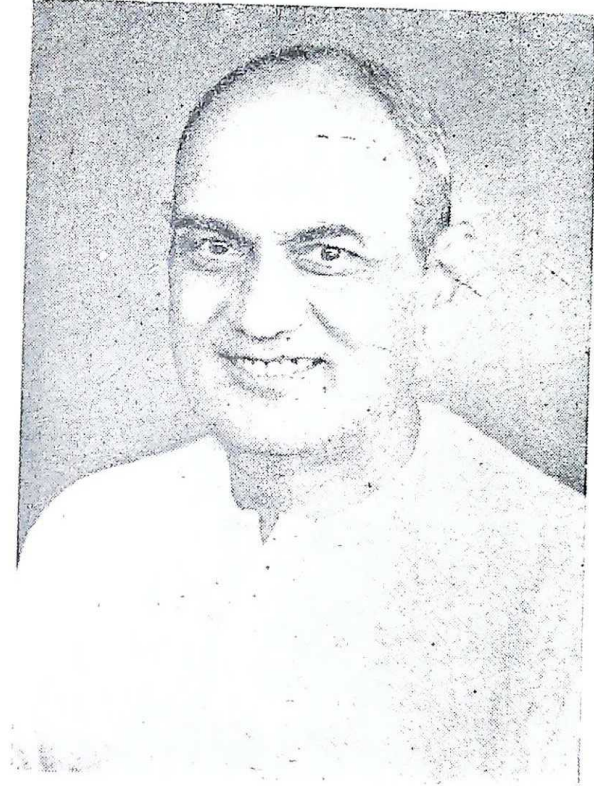
The College Crest is enshrined within a lotus in full bloom, to represent the cult of devotion preached by Maha Prabhu Shri Vallabhacharya. At the centre of the Crest is a sacrificial fire, which symbolises the Lord Himself. ("Yagno Vai Vishnu") The Lord is reached by the three steps of the altar signifying KSHARA, AKSHARA and POORNA PURUSHOTHAMA. The volume at the foot of the altar stands for the Books of Knowledge (the Vedas) and the three flowers on it show the factors that conduce to the accumulation and propagation of Knowledge, Intelligence, Action and Material Resources. The aim of all knowledge is the realisation of the Supreme Truth and this is embodied in the College Motto taken from Srimad Bhagavatam.

"Satyam Param Dheemahi"

Our Chief Donor and Chairman with his Wife



Shrimati Dev Kunvar Nanalal Bhatt



Shri Nanalal Bhatt

"May they live long and healthy life" is our prayer to Sri Krishna

NANALAL BHATT
Chairman

Madras-17
20-4-71

I am happy to note that this infant College has completed its first 3 years. The progress is pleasing though our ambitions are many and have yet to be fulfilled. The principal and staff do deserve my sincere thanks for the good work they have done.

The ownership and management has now been transferred by the "Dallabhacharya Vidya Sabha" to Cork Industries Charities Trust, by a registered Release Deed. Being also the Chairman of the latter Trust, I am sure, with the grace of Narayana, the progress of the College will be more rapid in future.

Nanalal Bhatt
Chairman



*Felicitation to the Chairman by the Late Chief Minister Thiru C. N. Annadurai
on the Opening of the College*

**Address presented by the Staff and Students
to the Chairman Sri NANALAL BHATT and his Wife
Shrimati DEV KUNVAR NANALAL BHATT
on their 50th Wedding Day
10—12—'70**



Our Respected Founder and Chairman and
Shrimathi Bhatt,

On this happy and auspicious occasion
of your 50th Wedding Day, we wish to offer
you our respectful felicitations and pray
to the Almighty that he may bless you many
more Wedding Days in the years to come.

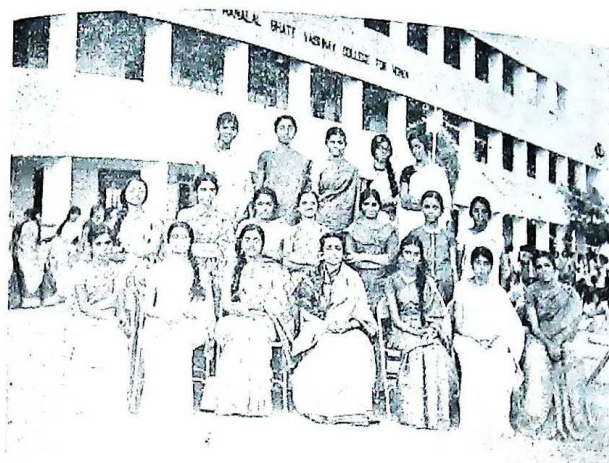
Sir, we are very happy that this
occasion has given us an opportunity to
recapitulate the meritorious services
rendered by you to the welfare of humanity.
Unlike that of many businessmen, your
motto in life has been not to earn alone but
to earn to give generously to good causes.
The Cancer Institute, Adyar, whose foster-
father you are, bears ample testimony to
prove what you could achieve with your good
will. Under your care and benevolence, the
Institute has grown to become the best in
Asia.

It is the good fortune of the people of this locality that the idea of starting a college here, was conceived in your mind, three years back. If the college is developing and maturing today, it is all due to your paternal care and watchful guidance. We hope that we shall not fail your high ideals and ambitions, but instead send forth from here, students fit to take their places as good wives and mothers of their homes. It is our prayer to you, Sir, that you continue to watch over us.

We are aware of the great hold Acharya Vinoba Bhave has on your good self, which has shaped your views and ideals. You have rightly acknowledged him as your Guru and Mentor, in that, that your life is like Acharya Vinoba's. Simple in tastes and austere in living you are in the true sense, an staunch Gandhian.

Mother, you have been an embodiment of Indian mother-hood with your patience and kindness. To many who have sought it, you have opened your hospitable doors. By your benevolence and sweet temper you have brought solace to many a suffering mind. Indeed God has blessed your household for the goodwill you bear to one and all.

On this occasion, in offering our humble and respectful felicitations to you both, we offer our Thanks to the Almighty for having you as the parents of this institution, and pray to Him to give you both a long and purposeful life together.



COLLEGE UNION OFFICE BEARERS



COLLEGE ATHLETES

College Report

Honourable Chief Justice, Mrs. Veeraswami, Respected Chairman, Members of the Managing Committee, Parents, Colleagues and my young friends,

On the occasion of the Third Anniversary of the College Day, I have great pleasure in presenting the Annual Report on the working of the College for the year 1970-71.

New Courses

Upgraded into a Degree College even in the second year, with Economics main, the College has two more new affiliations in the degree courses with Mathematics and English Mains this year. The University was pleased to grant 36 seats in Mathematics, 25 in English, and increase the seats in Economics Major from 60 to 90. The rush in admission for both pre-University classes and degree classes was heavy like in the previous years. It was possible to accommodate most of the applicants because of the increase in the seats in every subject. This year the total strength of the College has risen to 771 from last year's 550. We will be sending our first batch of degree students for the University Examinations in Part I and II this year.

Future Expansion

We have applied to the Government and to the University for the affiliation of History major next year. There is every hope of getting the affiliation mainly because our Chairman evinces great interest in the expansion of the College and has not hesitated to fulfill all requirements regarding affiliation. The Government and the University have been good enough to appreciate his efforts by sanctioning new affiliations so far. I hope this time also we will have their co-operation and help. The expansion work has been already started. By this June, 6 lecture rooms of 30 X 30 feet will be ready. The management has still not been able to start regular science courses in the degree classes. Much co-operation from the public by way of donations and from the Government by way of grants is needed. These combined with the keen desire of our Chairman, will enable the College to become the leading women's educational institution in this district.

The Library

The College Library is an integral part of Education. Thanks to the University

Grants Commission, which granted us Rs. 5,500/- this year also, we have been able to expand the Library a little. But it has not been able to meet the requirements of the entire student community. Here again liberal donations from well-wishers are welcome.

Staff

It is an inevitable part of the College structure that there must be changes in the Staff every year. Thus the Staff is a mingling of the old and the new faces. But it is the tradition of the College that who ever comes, stays with us to cherish and foster the homely atmosphere prevailing in the campus. Still we move and work as in a family and I hope even when the Staff increases to an inconvenient proportion, the same family atmosphere will continue to exist. The present strength of the staff is 38. The U. G. C. scales of pay have been implemented since January 1970, the arrears due to the staff completely paid. We hope very soon that the Management will implement the new pay scales. With such a management, what grievance could the Staff have?

Students

The students had been, as in the previous years, very co-operative and obedient this year also. Unlike their brothers who voice forth their discontent in words and actions, our students' behaviour in these critical times, prove that, after all the craze for modernness, Indian womanhood still exists as an embodiment of India's age old tradition and culture. An eminent social worker, while visiting our College remarked that she was greatly relieved that modesty and decency are still alive in our College. Congratulations should go to our unso-

phisticated girls and also to their parents who still have a hold on their daughters.

Results

It was very unfortunate that the College could not boast of the same splendid results, like last years. Still we did not fare very badly securing 61 first classes in the Pre-University examinations. Such a fall in the results was not only our misfortune. We learn that on the whole, last year's results were not so bright everywhere and we can take consolation only in that. In this connection I should not fail to mention that our last year student Kumari Akhila has received the A. L. Mudaliar Medal for Sanskrit in Pre-University class from Madras University.

Maybe part of the blame for the lowering of the results lies on the parents sending such students whose study activities can only be described as indifferent and irresponsible. The blame should also be thrown partly on the so called architects of Educational policies, who have completely ruined the standard of Education by their political stratagems. Unless the Universities and Educational institutions are freed from the hold of politicians one may find these as breeding places of foul elements, infested with the most undesirable qualities, turning out students unfit for human existence.

We, the staff members have never flinched in our duty towards the students regarding their curricular activities. In this connection, I have a complaint to make against the parents. The parents are either ignorant or idifferent about the activities of their children in the College and as such any disciplinary action against the students proves useless. Witout the tightening of discipline in the homes, it is very hard to

shape the grown up minds. The parents are requested to co-operate with us in all the activities of their girls in the College.

Extra Curricular Activities

Extra curricular activity is another phase of the College routine. The students, tired of class room lectures, do welcome visitors to speak to them on different subjects, sometime not connected very strictly to their syllabi. Fortunately people still do take interest and pleasure in addressing students, especially women students, as the latter are more attentive and receptive. The College Union was active this year also with many of its association-activities. Principals, Scholars, social workers and artists have honoured us with their visits, lectures and performances. Two delightful items of these activities were the enchanting musical discourse on Mahatma Gandhi by K. Kothamangalam Subbu and the splendid Venna performance by the child prodigy Baby Gayathri.

The planning Forum had been active this year. The Plan Week was inaugurated by the Collector of Madras, Mr. D. K. Oza on 12th November. Essay competitions, seminars and symposiums were held during the Week. The first year Economic students made an educational tour of Mysore, Britannia Biscuit Company and Madhavaram Milk Colony.

They also undertook a survey of a nearby village. We will be getting a grant for this year from the Government for the Planning Forum activities.

Our students have been steadily participating in outside competitions in the city. It is not always that they were crowned with success but knowing that success and defeat

go hand in hand, we have never given up competing.

The College being far off from the students' homes and the absence of a hostel, have made us lag behind in our sports activities. If the students are given more training for which much facilities are not still available, some of our students can become state champions.

I should not fail to mention here the most joyous celebration we had this year. It was the happy occasion of the Golden Wedding Anniversary of our venerable Chairman and his Wife. We had his close friend Sri. Japee to speak to us about them. The students put up a small dance drama on Geethopadesam wich was much appreciated. To show their love and veneration to them, the Staff and Students presented a small purse of Rs. 1,250, which the Chairman returned with an announcement, that with more contribution from him to make up for the price, he would donate a projector to the College in memory of this joyous and memorable occasion. Before this year is over the Staff and Students will have the pleasure of seeing some interesting pictures through the College's own projector. With the aid of the University Grants Commission we have formed a Students Aid Fund. The committee in charge of this, will finalise the list of students for this aid very soon.

The University Grants Commission has been pleased to grant Rs. 15000/- for our Physics Laboratory. We hope with more aid we will be able to build the laboratory into that of a major subject.

Conclusion

It is with a note of deep gratitude to our Chairman that I wish to close this report. We are greatly indebted for what he has

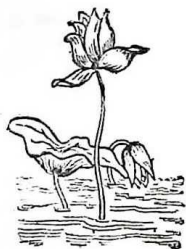
done, is still doing and will continue to do, for us. Suffice it to say, that the College continues to exist as an embodiment of his generosity and humanitarian service. We Pray to the Almighty that he and his wife may be endowed with a long life of such meritorious existence.

To you sir, our venerable Chief Guest of this evening and to your wife, are our thanks for having kindly consented to preside over our College Day celebrations, inspite of your heavy schedule. We know you not only as one who pronounces judgement equitably but also as a patron of Art and Music. We request you and your gracious

wife, sir, to stay for the variety Entertainment and see for yourselves what this young College could achieve in the field of fine arts also.

My thanks are also due to the parents who have responded to our invitation and thus graced the occasion with their presence. Finally I thank my colleagues and students for their active co-operation and participation in all the activities of the College throughout the year. On this occasion, let me also wish my examination-going students all the best.

Thank you.

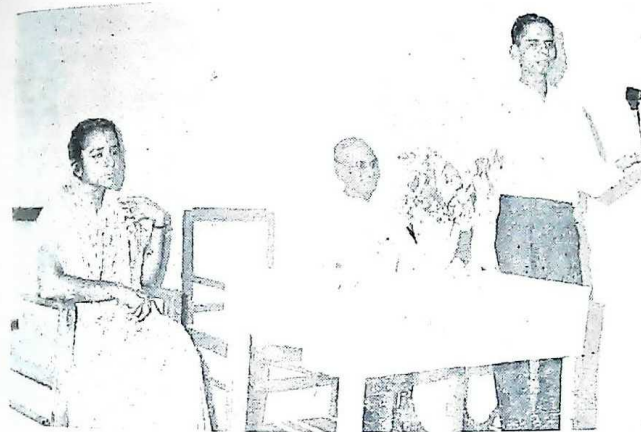


President. K. Meera

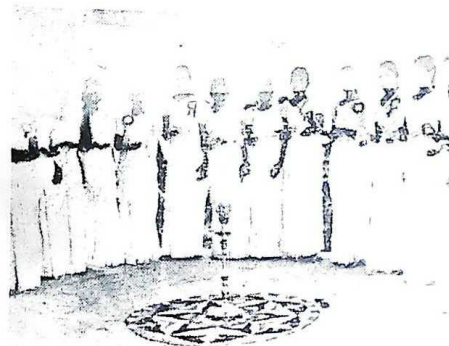


Secretary. S. Padmini

COLLEGE UNION



Inauguration by Dr. Ravindra Kumar Jain



Office Bearers taking Oath

INTERNATIONAL EDUCATION YEAR



Sri C. R. Pattabiraman Inaugurates



Sankrit Week :
Shri Parthasarathy

L
a
n
g
u
a
g
e
A
s
s
o
c
i
a
t
i
o
n
s



Sr. K. V. Jagannathan
Addressess the Tamil Association



Hindi Association Prof. Nanjundan

ENGLISH
SECTION

Is Secularism in India, A Boon or A Bane?

N. GEETHA, B.A. II Year (Econ)

"I find the same God in the Bible or in Quran whom I search in the pages of Bhagavad Gita. The highest religion the sublimest ideal of God-hood, as it appears to me, is the heart of a man In the India of my dreams, there will be a clash of religious beliefs, there shall be persecution in the name of religion We must live and develop our spiritual and moral personality as a worshipper of the one God, whether in the mosque, or the temple or in the Church" (Mahatma Gandhi).

India in her glorious past believed in the worship of the highest ideal of God—God—a universal soul—"the Soul of All"—which inspired the mighty seers and great sages of our sacred Land. During the Muslim rule, there had been certain rulers, like Akbar and Sher Shah Suri, who maintained an absolute form of secularism in the country. Akbar's religious policy of toleration was a noble specimen of secularism. Of course it was during the British rule that seeds of religious antagonism were sown, since the British policy was based upon the theory of Divide and Rule".

After independence, our constitution declared India to be a secular state, guaranteeing full respect to all the religions prevailing in the country—Hinduism, Islam, Sikhism, Christianity, Buddhism, Jainism etc. "The days of Theocracy have gone and to-day our out-look is to be purely

secular, especially towards the religious followed by the minority communities. Protection and respect of their religions is our sacred trust", declared the late Dr. Ambedkar, one of the architects of our constitution.

India is a secular state and thus the question naturally arises—"what is to be the position of religion in the state? There are some odd type of critics who interpret the term secularism as an anti-religious theory. In their concept, the Indian Government's attitude towards religions is empty of substance. Their is a wrong rather vague notion. Secularism does not mean an anti-religious or irreligious belief. "Secularism in India", says Dr. Ishwari Parshad, an eminent Indian historian, "means complete and absolute religious freedom". History of religion takes us back to the hoary ages. Whether it was the fear of the powers of nature or a sense of wonder which gave rise to religion, it was well-established by the time Greece was inhabited by the Aryan "thought". Though Plato's philosophy did not influence his countrymen in the sphere of religion, yet he was called by St. Augustine a Christian before Christ had been born and by Numenius, a Moses speaking Attic.

Buddha was the first Indian prophet who gave the concept of secularism. Ashoka, his illustrious follower ordained equal treatment of the men of all religions, Chaitanya Mahaprabhu, by preaching his

cult of Bhakti and Love, preached equality of all the religions of the world. Nanak, Kabir, Chishti and many other sages of India advocated the cause of religious toleration. Guru Nanak and Baba Farid, the two apostles of love and piety, worked for the unification of the finest and sublimest essences of all religions and creeds. The vedantic philosophy does not call for any religious particularity. It is the soul the 'absolute' and the 'whole'—which is the be—all and end—all of the all the inner activities of man's spiritual phases. The Kathopanishad speaks of the inadequacy of the mere intellect for the true enlightenment of the soul when it says :

"The highest aim of knowledge is the soul ;
This is a miracle, beyond the ken of
Common mortals' though
And variously explained by the skilful
teachers."

The religion which is preached in our scriptures, is quite compatible with the idea of secularism. "To every man belonging to any religious faith, let thy prayer float", says the Bhagwad Gita. It has always been the main stress in our theological commands to extend toleration to the followers of all other religions. In Europe when the worst acts of inhumanity and barbarism were done in the name of religion, in India, there reigned supreme an order of religious toleration. India, indeed, must feel proud of her religious toleration in the past.

There are certain religious 'Zealots' in our country, who feel that by declaring herself a secular state, India has divorced religion and that Hinduism in Free India is on the verge of decline. Their assumption is not only ill-founded but baseless. There is absolutely no fear for Hinduism in free India. Under the sober atmosphere of Secularism and under the impact of

toleration, Hinduism is likely to be enriched and enlightened. "India in her glorious past was famed as a cradle of various religious creeds — Hinduism, Buddhism, Sikhism Jainism etc. why should not be a bouquet of the flowers of various faiths to-day" (Dr. RAJENDRA PRASAD). By declaring herself a secular state, India has exhibited to the world the finest gifts of her traditional culture.

Ours is an age of internationalism and cosmopolitanism. We are marching fairly rapidly to the goal of Universal brotherhood. Time is not very far when the entire world will be one single unit an international state-in which we are all to live as members of the same family. In this age of Universal fraternity the narrow concept of theocracy has absolutely no place.

We have seen how those countries like Pakistan, which were once proud of the theocratic structure of their states had to repent in the end. India, throughout her past (with the exception of the rule of certain orthodox monarchs like Alaudin and Aurangzeb), had maintained the sacred name of her secular character. Akbar's 'Golden Age' is an evidence of this fact. Sher Shah's meteoric rule is yet another illustration of India's faith in secularism. Although Shivaji was constantly at war with the Mughals yet under his sway Hindus and Muslims lived like brothers.

Our present Governmental set up is an excellent testimony of our unshaken faith in secularism. We had a Hindu president, a Muslim vice-President, and again a Muslim president and a Hindu Vice-President a Sikh speaker of the Lok Sabha and a Christian (Lady) Deputy speaker. This was the dream of Mahatma Gandhi, the father of our nation and to-day, his dream has been translated into a reality.

Importance of

ENGLISH

English has acquired a dominant position in the field of education and trade in India. Now there is a move to diminish its rightful status by some politicians with a regional outlook. They are playing with the sentiments of the people and giving political colour to the picture. Students, teachers and parents have raised their voice on the indispensability of English.

India is a secular state with more than eighteen regional languages of equal status. English serves the purpose of a link language. No other language can replace English.

"English whether we like it or not, has brought about administrative, academic and judicial unity. If regional languages take the place of English the linguistic bond which contributes so much towards our unity, will have been snapped. Mobility of students and professors will become impossible. Administration in the centre and centre—state relations will all receive a severe jolt from this policy. I have nightmarish visions of interpreters being needed in a high powered contenance to interpret what one Indian is saying to another" wrote Mr. M. C. Chagla in 1967 our then foreign minister.

India has to improve a great deal in the field of Science and Technology to come in

line with other advanced countries. In Science and Technology apart from text books the student has to keep pace with a large number of scientific journals, at present published only in English or other European languages. As far as science is concerned even translation of books will not solve the problem.

Moreover, what will happen to teachers who are not conversant with the regional language? Most Universities recruit professors on all India basis and make use of the best talent available. Are these Professors to be turned out? Therefore a sudden change over from English to the regional languages must result in a precipitous lowering of standards particularly in the field of science. If we wish to Industrialise our country and transform its economy we need the work and co-operation of our best scientists and our best research scholars.

This is why the education commission has proposed that in major Universities it will be necessary as a rule to adopt English as the medium of instruction because their students and teachers will be drawn on All India basis.

Sardar Ujjal Singh Governor of Madras in his convocation address once said "As one

deeply interested in the advancement of the nation, I feel that retention of English as the medium of instruction in higher education will help us understand and appreciate international developments and contribute to the growth and knowledge in Science and Technology."

In this context, I would like to refer to the words of Dr. Radhakrishnan an eminent scholar of India." We might have banished

Englishmen but not their language and English is not the monopoly of Englishmen."

In conclusion any hasty decision to abandon English language abruptly and thereby deny ourselves and posterity the wealth of knowledge embedded in it will not be in the interest of the development of the country or the integration of the nation.

G. P. RAGINI, P. U. C. 'E'

Do you know these Nations?

M. K. USHA, I B.A. (Economics)

- | | |
|---|------------------|
| 1. Nation (A Test) | 8. Explanation. |
| 2. Nation
(King ascending the throne) | 7. Assassination |
| 3. Nation
(Adding together) | 6. Subordination |
| 4. Nation
(Doing a thing together) | 5. Imagination |
| 5. Nation
(power of thinking) | 4. Co-ordination |
| 6. Nation
(Obedience to others) | 3. Combination |
| 7. Nation
(murdering a person) | 2. Coronation |
| 8. Nation
(making a thing clear) | 1. Examination |

Answers

Do you know these Oceans?

M. K. USHA, I B.A. (Econs.)

Given below are the names of some of the Oceans and seas. Can you fill in the blanks with Missing letters?

1. A c
2. A c
3. A c
4. A c
5. A n
6. B k
7. C n
8. C l
9. M n
10. R ... d

1. Atlantic
2. Antarctic
3. Arctic
4. Adriatic
5. Arabian
6. Black
7. Caspian
8. Coral
9. Mediterranean
10. Red

Answers

SANTINIKETAN

KRISHNA BANERJI, I B. A.

Santiniketan

The abode of peace - where the International University of Visva-Bharati, founded by Ravindranath Tagore, is situated about a mile from Bolpur railway station; from Calcutta it is only a five hours' railway journey.

Maharshi Devendranath Tagore the illustrious father of Ravindranath Tagore founded the Santiniketan Ashram at first. In his early days, the Maharishi established a 'Brahmacharaya Ashram' for studying religious scriptures. He found that this was the best place for meditation and prayer, for it lay within sylvan surroundings, free from the hustle and bustle of city life. The Maharishi first sowed the seed of a Cultural Institute in Santiniketan by starting the 'Brahmacharaya Ashram', which years later was named by Ravindranath Tagore as the 'Santiniketan Ashram'. In 1900 a very small school was opened and there were only about ten students. This small school later on became the Visva Bharati, now a residential Central University recognised by the Government of India. This University was opened in 1921. It is open to all persons irrespective of nationality, race, creed, caste, or class.

Ravindranath described the shaping of Santiniketan thus "In ancient India the school was there, where was life itself. There the students were brought up, not in the academic atmosphere of scholarship and learning, or in the maimed life of monastic seclusion, but in the atmosphere of living aspiration. The primary object of these places was not mere teaching, but giving shelter to those who lived in God".

Ravindranath Tagore believed in the Universal Brotherhood, hence he named his University as Visva Bharati. 'Visva' in Sanskrit means the world in its universal aspect, and Bharati means wisdom and culture. Any one who wished to join this university had to be prepared to devote his life to the pursuit of knowledge, and work for the promotion of international peace, cultural co-operation, Philosophy, religion, painting, literature, poetry and all other acts which aim towards the main goal - that of creating universal love and international peace above all to see the world as one single nest.

Visva Bharati comprises of many departments. 1. The Patha Bhavana - the school. 2. Siksha Bhavana or Santiniketan College. 3. Vidya Bhavana - School for research into the antiquities of Indian languages. 4. Kala Bhavana - School of fine arts and crafts. 5. Sangit Bhavana - a school of Music and Dancing. 6. Cheena Bhavana - library. 7. Hindi Bhavana and the Deenabandya Bhavana the department of christian religious studies. There is a Rabindra Bhavana or Rabindra - Museum where Tagore's unpublished works are treasured and published from time to time. The Visva Bharati general Library is well known and is one of the biggest libraries in India. Though Rabindranath Tagore has passed away his Visva Bharati is still alive like his immortal poems.

"Eureka!

Eureka!"

P. NIRMAL, P.U.C. 'C'

pervaded the place, for war had not yet come and peace and prosperity reigned. It was too early in the evening for any excitement or untoward happening such as that would take place in a night when the sailor's roll would become more pronounced and the pickets would land from the ships.

But suddenly the smiling calm was disturbed. The carters' shouts were stilled. The rattle of the carts was stopped. The drinkers at the cafes placed their beakers on the tables and rose on their feet. They gazed up the street towards the public baths where the sailor's guffaw and the ribald shouts of the commoner folk betokened something out of the ordinary. Questions leapt from mouth to mouth. Soon no explanation was needed for to the unconcealed joy of the elders and the horror of the few ladies who were taking the air, a man was seen running down the road, blindly, taking no account of obstacles—stark naked! He was shouting some thing—one word—one word which he repeated over and over again.

Fore heads were tapped. A mad man obviously, suffering from the effects of the days' sun. The man was recognized by some body among the well dressed idlers. His name passed from lip to lip. It was a well known name—the name of the greatest mathematician and mechanical engineer of his time, the greatest then known to the civilized world.

Long after he had passed busy tongues speculated on the happening but the true explanation of the great man's eccentric behaviour did not leak out till the following day. Then the story of the greatest feat of absentmindedness known to history was told. It has been told many times since throughout the twenty two centuries which separate us from the event but it remained always worth telling

The heat of the Mediterranean day had gone. A well dressed crowd thronged the busy main street of the Sicilian town. Men sat at the open cafes gossiping and sipping their wine or syrup. Sailors from the ships in the harbour swaggered along. Ox-carts rattled over the cobble stones to the accompaniment of the drivers' shouts. A quiet gaiety

The naked runner was ARCHIMEDES Greek mathematician and pioneer in the domain of mechanics, who was born in the Sicilian town of Syracuse about two hundred and eighty seven years before the birth of Christ. Here is a tale of why the venerable philosopher ran in the street without his clothes.

Hero, the king of Syracuse had commissioned from a goldsmith of the town a crown of pure gold, but having taken delivery of the finished article he was suspicious. There was reason to believe that the craftsman had mixed with the gold a certain amount of other metal of inferior value. But how to find out? There was no direct evidence and it was therefore obviously a case for the learned men of the city. And who was more learned than Archimedes!

The mathematician was therefore charged with the task which would nowadays be considered a simple one, but was then a matter for serious thought. Nothing known to science could be brought forward to prove fraud or otherwise on the part of the goldsmith.

It is more than probable that the human side of the problem interested Archimedes not at all, but the scientific puzzle worried him intensely. This worry pursued him every where he went for days and persisted through the routine acts of his daily round.



In the normal course of that routine he went to the public baths. We can imagine him standing at the edge of the bath tub as he prepares to enter it absentmindedly allowing the water to flow until he cannot help noticing it. We may watch him lowering himself into the tub, then rising from it, studying with an interest and preoccupation which seems childish, the changing levels of the water and all the while keeping his gold problems at the back of his mind ever ready to push its way to the front.

Suddenly he splashed out of his tub shouting at the top of his voice "Eureka Eureka!" (I have found it! I have found it) without waiting or even thinking of such a detail as clothes he tore out of the building and rushed through the streets of Syracuse still shouting: "Eureka Eureka!"

Arriving at his house, the mathematician put his newly found discovery to a practical test and found indeed that a body plunged in a fluid loses an amount of weight which is equal to the weight of the fluid displaced by it. With this as starting point—as it was to prove the starting point of many subsequent discoveries of importance—Archimedes was able to tell how much pure gold was in his crown. This was the first fundamental law enunciated in hydrostatics.

S P E C T A T O R

S. MEERA, P.U.C. 'C'

I came into the household thirty years ago. I was then in the prime of my life. I looked enchanted and there was music in every part of me. I was given a prominent position in the house, to be ever watchful of the activities of the house hold.

It was a sweet home that I came into, consisting of Krishnan, his wife and three children. They liked me very much I worked day and night and my hands never stopped. I was bed only once a week and I was contented with that.

The entire household looked up to me from morn till night. I woke up the mother with sweet music. The father ran to the office at my signal. In fact I was part and parcel of the house.

I saw the many ups and downs of the family. The first boy Ram was as broad-hearted as his figure. He studied medicine and when he became a doctor he left for Fiji, to serve with the Ramakrishna Mission. With tears we bade him good bye.

Chandran was the second one. What a cheerful and sturdy boy! But God took him away too early. He was in the fore-front in the battle of Ichiogi canal when India routed Pakistan. And one day when his uniform came back my heart stopped beating. With great effort I was brought back to life.

Lakshmi was the youngest. She became an ideal wife. Her husband and all others adored her. Her children were as sweet as they were mischievous. When they came here once in a year, they beheld me with wonder and were thrilled with my music.

Then changes came one after another. Krishnan's wife passed away And Krishnan also fell ill. We used to face each other all day long with our own memories. He will pass away to God soon. I am also worn out in the service of the family. I will also be discarded soon. I don't care for I have given my best and am as proud as Krishnan. What more can one expect from a clock like me?

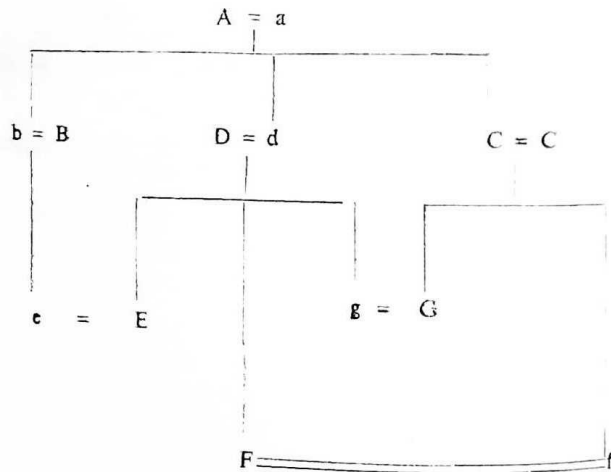
Can you remove these Knots?

K. BHANUMATHY, I.B.A. (Economics)

1. A and B began the year with only £ 1000 a piece. They borrowed nought; they stole nought. On the next New year's day they had £ 60000 between them. How did they do it?
2. A Governor wants to give a very small dinner party, and invites his father's brother-in-law, his brother's father-in-law his father-in-law's brother and his brother-in-law's father. Find the number of guests. (by intermarriages).

SOLUTIONS

1. They went that day to the Bank of England. A stood in front of it, while B went round and stood behind it.
2. He invites only one guest.

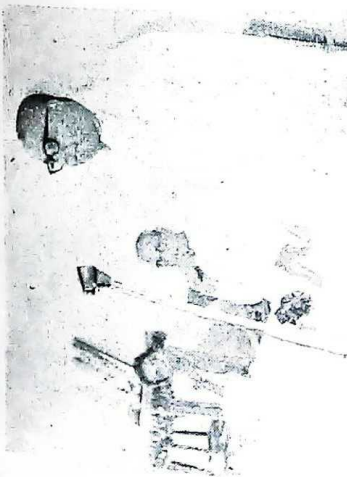


letters.

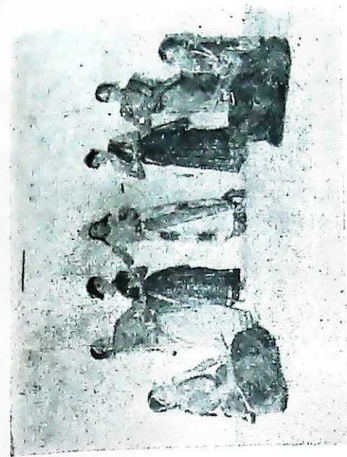
In this picture males are denoted by capitals and females by small

The Governor is E and his guest is C.

Fine Arts Association

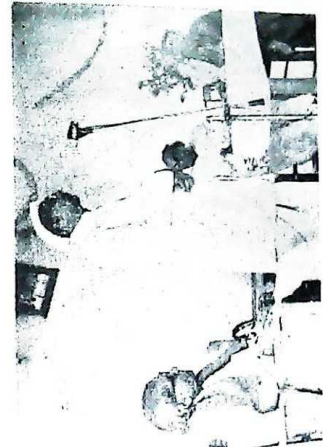


Sri T. S. Balakrishna Sastrigal on 'Krishna'

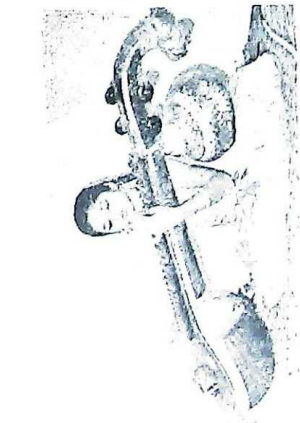


Dance Drama : Dasavathara

GOKULASHTAMMI



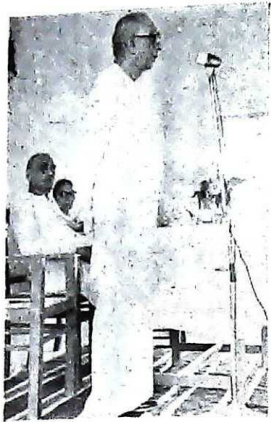
50th Wedding Day Celebrations of the Chairman Sri Japee Felicitates



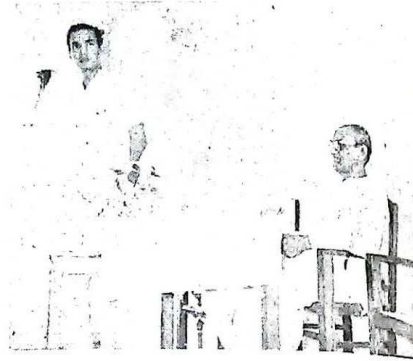
Baby Gayathri 'Child prodigy'



Sri Kothamangalam Subba 'Gandhi Charitram'



Inauguration
Sri K. Santhanam



Plan Week
Inauguration: Sri D. K. Oza

Excursion



to Ennore



AT THE SEA BEACH

Introduction

Industrialisation is being considered as one of the most vital factors for the Economic Development of a country. That too in a developing country like India, the process of industrialisation requires to be speeded up in such a way as to bring her under the full benefits of economic growth. To be candid India faces many problems in general like population, unemployment etc., but among these importance is to be given to the problem of Industrial relation for obvious reasons.

Other problems can easily be solved if industrial development of a country is streamlined on proper basis, as we know that the Industrial growth is considered as backbone for a country's prosperity. Immediately after Independence India's policies had been mainly focussed on agricultural industries. After a decade this had been gradually transformed to medium sized engineering and heavy industries. India faced many problems in industrialisation in the initial stages, since she had to depend on Western powers, for technical assistance and importation of machineries and parts. Thanks to the able guidance and leadership of our beloved late Prime Minister Mr. Nehru, we were successful in getting foreign aids.

To-day we see in India a vast significant growth of large scale industries both in public and private sectors, like iron and steel industries in Bhilai, Jamshedpur apart from innumerable manufacturing industries in the field of Engineering, cement, automobile, defence, surgical instruments, etc. This development helped India to solve her unemployment problem to a considerable extent. More and more employment opportunities are being provided, as more and more industries spring up in various fields.

India has vast natural resources still untapped fully for her industrial growth. She has rich resources of Iron, manganese and other ores, apart from the vast deposits of coal. These resources as we see are not fully utilised for the home industries and mainly exported to foreign countries. To check the outflow of these important minerals and ores a broad based and diversified planning is required.

A beginning has already been made to utilise the ores and minerals for our industries by inviting foreign capital. Production in most of the industries are touching the optimum level now and a stress has been given on export of Indian manufactured goods. Still India lags behind other industrially developed countries like Japan, U.S.A. and Germany. The reason for this rests on industrial planning and policies pursued by the Government.

India is overpopulated and thus she finds it difficult to provide her teeming millions with all the amenities of life such as food, clothing, shelter etc. To mitigate the problem of unemployment, housing, clothing etc., other industries should be started so as to utilise the skill and unskilled labour from the vast manpower of our country.

In the development of the country, the relations between the Management and Labour, Government and Industries, Private Sector and Public sector contribute a lot. Production can be increased only if there is a smooth and cordial relationship between the labourer and employer. In other words if there are good industrial and labourer relations then only productivity as well as per capita income will increase.

To stabilise the economy of a country co-operation is necessary in every field either in production or maintaining the quality or to increase wages or to look after the welfare of the community or to increase the output.

In short cordial relationship alone can play a vital part in a developing economy. Considering the economical development and financial development in United States, which was in a very backward position in olden days, we are compelled to come to a conclusion that hard work, untiring labour and effort, with cordial relationship between labourer and employer can alone contribute to the growth of a country.

Conclusion

Efforts at Industrialisation should also bring benefits to the people such as training and education or more broadly the transformation of society. For these India should give a stress on modernisation of economy and formation of techno—structure in a highly trained force of workers with varying skill and qualifications fully employed and using up-to-date technique must necessarily extend to all sections of the developing economy to agriculture as well as manufacturing.

In every field either in agricultural industry or automobile industry or in any other industry cordial relationship and co-operation between labourer and employer, between Private Sector and Government, between Public Sector and Government will uplift the economic and financial status of a country in a developing economy. Increased production will certainly reduce the cost and earn very good foreign exchange through exports. To have increased production, to have good quality, Cordial relationship between the employer and employee is essential.

Growing-up

SUNDARI MANIAN, I B. A. (Lit.)

Providence or Nature maintains a general order of change in the world. This order of change is no less applicable to the human beings than it is to the natural phenomenon of the rotation of seasons or that of day and night. Daylight gradually recedes making way for darkness to set in, and vice versa. Just as dawn lies mid—way between night and day, so does adolescence lie between infancy and manhood. There is such a glaring difference between the two that process of transition from one stage to the other should need be gradual and imperceptible: that transitional period of growing up is teenage or adolescence.

Growing up is no less unattended by those problems which follow any change brought about. Those years preparing us for manhood, those impossible years, are delicate times when teenagers grope through psychological darkness. They cannot conclude by their own speculations whether they are still children or grown up boys and girls. This dubiety is further enhanced by parents who while laying down the 'Dos and Don'ts' for their children, at one moment

declare soberly "you are a child no more, you are old enough to understand your responsibilities" and just a few minutes later reprimand thus 'Do not flatter yourself to be a grown up person, remember you are still a child, you know nothing of the world, so better listen to us.' Apparently paradoxical statements but indeed each no less correct than the other. Growing up, is such a phase when we are old enough to comprehend certain things and yet not old enough to dispense with our parents' guidance and advice. But it is incumbent on the parents to make their advice comprehensive, congenial and acceptable, for teenagers tend to be recalcitrant.

The parents and teachers often find them inscrutable and indocile. To the adults their fads are as inscrutable by any stretch of imagination. Their language, what they call the 'in' language, is unintelligible to the adults, but to the teenagers themselves their 'in' language is 'fantabulous' and to speak the high flown precise English either at college or in their own circle is 'Zero Zero Zoom' (outdated). They say such things as

'I am going to slog' (busy with books without concentration) and 'Ain't he fabs' (wonderful). Their attire is as whimsical as their ideas. Bell-bots, lungies and pant suits have become the dress common to boys and girls. There are other numberless attires, nameless and unprecedented the products of the teenage ideas. Such an unregulated mode of life is only natural to all youngsters, but some parents, astounded by this behaviour fret and fume over their sons and daughters.

There is nothing apprehensive about such behaviour on the part of the teenagers. Instead of fretting and fuming and repressing the teenager which only prevents the eventual efflorescence of his personality and in certain cases leads to an inferiority complex, it would contribute much to the harmony of the family if they tackled the juvenile problems with shrewd finesse. Good humouredly, they should try to dissuade the teenager from what they do not wish him to do. Coercion is a short sighted and fatal method of imposing their wishes. That which is forbidden is most tantalising to the youth. Madame Wu (Pavilion of Women: Pearl Buck) is a fine example of a mother who without any apparent effort insinuates in her son the desire to do exactly what she has in her mind. If she wants her son Tsemo to marry Linyi her gambit is that Linyi is a headstrong modern girl who does not want to marry the old fashioned Tsemo. This has the desired effect on the boy. It is a challenge to him. He will see to it that the girl so averse to him, marries him.

R. B. Sheridan says "I hate to see prudence clinging to the green suckers of youth, for 'tis like ivy round a sapling and prevents the natural growth of youth. This contains a wealth of meaning behind it. Teenagers should not be expected to be guided by a sense of propriety in all that they do and for the same reason they should not be prevented from indulging their frivolous whims. After all that period is the cream of life, something we look back on, in later years with a flush of nostalgia and satisfaction: so why not have our full of enjoyment in our teens for it is transient and being transient we should make the best of it. For this necessary freedom, youngsters should be given freedom to an extent and more than that parents should trust them in doing so. They tend to interfere in all their affairs and ask inquisitive questions thereby annoying the teenager. Parents should remember that as their children grow up, they recede into an individual world of their own and therefore should not pry into trivial affairs. They should not be excessively apprehensive for the freedom allowed to their children, for confidence rightly reposed and their being made aware of their implicit trust placed in them, would prevent them from misusing their freedom. Thus harmony and understanding would prevail between parents and their growing children.

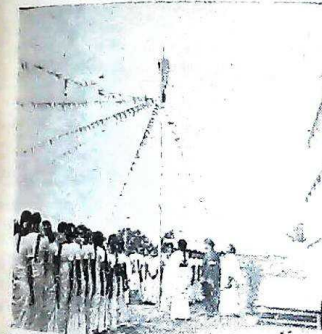
Besides being satisfactory to the youngsters, freedom will aid them in learning from their faults and experience for growing up is but a process of disillusionment whereby the teenagers gradually shed their romantic illusions of life and learn the actual facts concerning life.

Independence Day



Shrimathi Champalakshmi gives the Message

Republic Day



Dr. Vasumathi Ramaswami hoists the National Flag

Arts' Association



Dr. Champalakshmi on History & Archeology

Visit of Vinobabave's Disciple

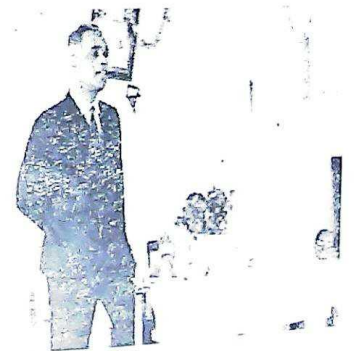


Chairman introducing Shrimathi Mahadevi Thakur

Union Valedictory



Sri S. N. Bhatt introduces the Chief Guest



Chief Guest: Sri K. S. Hegde

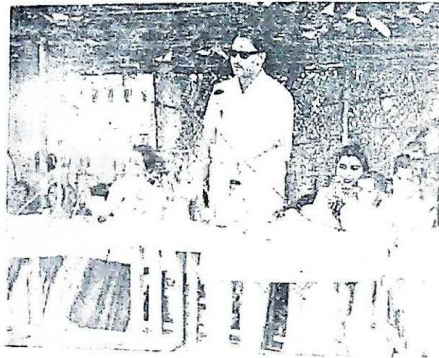


"Stop Not till the Goal is reached"



House Champions 'Morning Glory'

SPORTS'



Chief Guest Sri Annaswami Speaks

DAY



Proud Prize Winners



Prize Winners of Fancy Dress Competition

Actors

Stage

and

Screen

Krishna Banerji,
I.B.A. (Lit.)

It is true that, only actors are honest hypocrites. Their life being only a voluntary dream, and a talented madness. Often it is quoted that players are "the abstracts and brief chronicles of the time." Their main aim is to be beside themselves. One moment you see them like kings and the next moment you see them like beggars. They are dolled up of mimic laughter and tears - that is they act according to their director's wishes.

Actors are like mirrors, which reflects the various modes and passions of man. They imitate our fears, our hopes and ideals, all these things are vividly shown on their painted faces. The stage is an epitome, it is more or less like our world, but in a way more bright and colourful. We are attached closely to the stage, became not only do the actors imitate us, but we also imitate them. The stage is the most life-like picture of 'Life' Virtues and passions are regulated properly and imagination is given the upper-hand in all matters.

The screen and stage help the people to refine their manners, and prove to be the best teacher of morals, for always we find that whatever the play may be, it has some moral to teach the people. We are instilled with the power of admiration for virtues. The vices which are presented on the screen or stage prevent the infection by inoculating the mind with a particular choice and elegance.

The stage is useful as an institution for lessons as well as a source of amusement. People take a delight to talk about plays and cinemas or new actors, hence the stage provides good topics for conversations and arguments among friends and even strangers. The screen and stage prove to be magnificent revival of past ages, customs, manners and characters. Actors captivate the audiences interests so much so that, they admire him as long as he is on the stage till he gets out of sight. People not only admire the actors but feel like holding a personal intimacy with them. It is true the actors are the only class of people, who are regarded with so much love and admiration, in a society. Their lives are surrounded with gaiety, youth and popularity. When we try to imitate them, we are reminded of Shakespeare's famous lines "all the world's a stage, and all the men and women merely players"

In olden days it was a misfortune for the actors for there were no records behind them to remind the people of their talents, but today the art of photography has proved to be a special blessing to them, and a source of everlasting joy for us.

Some say that actors are often extravagant, but if we look from their point of view, we will see that their extravagance is a must, at times. As William Hazlitt has quoted "Uncertain of the future, they make sure of the present moment."

A great actor enjoys acting and has a good spirit of enjoyment, to see his fellow actors acting. The path to fame and fortune is very steep and the actors have to work hard in pursuit of fame.

Some people go crazy seeing actors, some mock them, but on the whole we never fail to realise that they are a means for moulding the character of many, and they also make us aware of the different types of characters who surround us.

1. Son: "What is college bread pop?"

Father: "College bread is a four year loaf made from the flavour of youth and the old man's dough"

2. Collegian: "What did you do with my shirt?"

Room mate: "Sent it to the laundry"

Collegian: "Ye Gods! The whole history of England was on the cuffs!"

3. First student: "Great Scott! I've forgotten who wrote Ivanhoe!"

Second student: "I'll tell you if you'll tell me, who the dickens wrote the 'Tale of two cities'!"

G. P. Ragini, P.U.C. 'E'

India After Two Decades of Planning

P. B. RAMA, II B.A., (Econs)

To plan is to act with purpose, to choose and choice is the essence of economic activity. In the words of Dickinson, "Economic Planning is the making of major economic decisions,—what and how much is to be produced, and to whom it is to be allocated, by a conscious decision of a determinate authority, on the basis of a comprehensive survey of the economic system as a whole". It is time for us to discuss about what all we have gained through plans and what is the present position of India after two decades of planning. In India, planning which is practised within the framework of a mixed economy, aims at rapid economic development, which implies higher National Income, higher per capita income, larger production and the improvement of the standard of living for the people.

The establishment of the planning commission in 1950, marked the beginning of a systematic effort in dealing with the basic problems of economic development. The Prime Minister is the Chairman of this Commission, which comprises 200 trained personnel from various fields.

The First Five year plan (1951-1956), though it set out some broad long-term goals of income and investment, was but a modest effort in planning. The notable achievements of the plan were, the reform of antiquated land system, expansion of irrigation and power facilities and the improvement of the administrative structure of the economy. The National Income of

the country increased by 18% during this plan and the agricultural production increased by 19%. The actual performance of the country turned out to be far better.

The Second Five year plan was a serious effort in a fuller articulation of the country's long-term objectives over a five-year period (1956-1961), covering all branches of the economy. During this plan, our National Income increased by 20%. Measures were taken for the reform of agricultural structure such as abolition of Zamindars and jagirdas, protection of tenancy rights, and the imposition of ceilings on land-holdings. The rate of Industrial production increased by 7% per annum. If we say that our country has developed industrially at least to some extent, it was due to the Second Plan. Three new steel plants were established in Public sector in Bhilai, Durgapur, and Rourkela. Village and Cottage industries also flourished. There was a substantial improvement in rail and road transport, shipping, and air services. The planning commission has calculated that the employment opportunities raised, amounted to 8 millions, of which 6.5 millions were outside agriculture. A number of hydro-electric and power project works were also undertaken. But at the same time, it should be noted that the economy was subjected to inflationary pressures during this period and there was also an unexpected rapid growth of population and the emergence of Balance of payments difficulties.

These weighed heavily in the formulation of the approach and in setting up the targets for the third plan, which commenced by 1961. This plan has been one of considerable strain. Agricultural production remained virtually stagnant in the first three years and so the National Income registered an increase of only 10%. But however in the last two years, there was a considerable upsurge in development. The National Income increased by 7.5% in the last year of the plan as compared to the previous year.

The Fourth Five year plan commenced only from 1969, after a plan Holiday of 3 years. The two dominant themes of this plan are, "Growth with stability" and "the progressive Achievement of self-reliance." The Chief guidelines are to bring about, 5.5% increase in the annual growth of National Income, achievement of economic stability, self-reliance, social justice and equality, reduction of income disparities, correction of regional imbalance, social control of Banks and regulation of the economic system.

Thus, the progress achieved by India after the two decades of planning taken on the whole, constitutes an impressive record. The production of food grains increased from 53 million tons in 1951 to 89 million tons in 1968. In the same period, the production of cotton and sugar cane has nearly doubled. The average annual growth of food production, that is, 3½%, compares favourably with the rates achieved by other countries. Before 1951, there has been hardly any machine-building industry. But now, the annual production of machine tools is 90 times greater and it is expanding at the rate of 7.5%.

Industrial expansion is accompanied by the increase in the output of electricity and in the volume of transport activity. Aggregate National Income has risen by nearly 75% between 1951 and 1968. Tax revenues to the Government has risen 4½ times during the 17 years of planning. There is a steady rise in the investment from 5% of the National Income in 1951 to 14% of National Income at present.

Thus, progress has been registered in every direction, through the plans. But those achievements are not at all adequate to the needs of the country. We should contemplate as to what would be the reasons for our country's remaining still as an underdeveloped economy, even after two decades of planning. While the foreign countries like Japan, have achieved the goal of economic development within a short span of time, we are not able to compete with them even after 17 years of planning. The new peak of wholesale price index, the deepening of foreign exchange crisis, the demoralised condition of capital and money markets, the gigantic problem of unemployment—these are the glaring features of our economy at present.

We cannot expect our country to be fully developed by mere ardent desire. It is determined and all out effort is needed for the implementation of the plans. But we find that almost all our Five year plans have resulted in failure in large proportions. The need for toning up the administrative machinery is imperative. The Fourth plan represents a challenge in our planning endeavour. If we muster courage to face this challenge, the future of India is assured.

OUR COLLEGE PLANNING FORUM

MARY OOMEN, I B. A. (Economics)

Though there is a general pattern which governs the life in a College, yet more happenings during the year make routine more interesting. Educational trips and extra-curricular activities give the student a well balanced personality and add charm and attraction to collegiate life. With the guidance of our Principal and Staff we have been able to embark on several educational trips to different plan project Areas.

The second year class being the senior most were offered the first opportunity when they were taken out to the milk colony at Madhavaram and the Britannia Biscuit Company at Padi on the 3rd of November, 1970. The thought that they would be away from the classroom for a day and the itch to travel in a group got the better of them and most of them decided to avail themselves of the opportunity. Especially being students of the liberal arts they came to realise that science was not merely foul smell and explosives but something more.

They learnt that Madhavaram supplies 60,000 litres of milk and receives one lakh litres of milk per day and that this astonishing amount is received from the surrounding areas. The total milk consumption for Madras city per day is 4 lakh litres out of which Madhavaram is able to supply 1,60,000 litres. Being economists they were more eager to note these figures although they were interested in the different processes carried out to send the milk to the different parts of the city. The visit to the Britannia Biscuit Company seemed even more interesting with the smell of Biscuits. However it is worth noting that the company not only meets the demand for its products in the city of Madras, but supplies its products to all parts of the country.

It was indeed with great jealousy that we listened to our seniors relating to us their experience of that day. But we were sure that our staff would give us, the first years, better chances and it was not long when more chances came our way.

It was with great avidity that we received the notice giving the information that we would be taken for an educational cum-pleasure trip to Ennore. Fifty-five of us decided to avail ourselves of this opportunity.

The 13th of February dawned with itchy slowness when with expectant hearts we boarded the bus. The impatient girls thought that the bus was not speedy enough when it stopped at a railway gate, near the college. But once we were out of the College and speeding through the suburbs, we knew that we were really on our way.

Our first halt was at the Mansfield Rubber Company. We received a rousing welcome from the receptionist and other members of the management. The guide however

tried all his best to keep us interested in the different processes involved in the manufacture of tyres. The factory gets the raw material, rubber, from Kerala and manufactures 2500 tyres per day, tyres for tractors, jeeps etc. The cost of each tyre is roughly Rs. 1500.

The next halt being at the Ashok Leyland we found some difficulty in getting permission to enter. But we soon gained entrance and were walking along the halls of the factory among the buzzle and the banging of tools. The factory which is at Ennore manufactures chassis in the order of 1500 per day. It gets the castings from Ennore foundries and has got its own repair station and metallurgical department for chemical testing.

It was late in the afternoon and our tummies began to make demands, but we hadom to wait long before we reached the Ennore rest house and having suppressed our appetite we were curious to see natures handi-work. The cool breeze and the shades of the trees crowding around soothed our senses after having experienced the suffoeating smell of rubber. After spending our time on the beach for sometime we soon made our way to the bus. When it was time to leave we were dejected at having to part with the coolness of the surrounding sea. We had come to the end of the trip. In no time we boarded the bus which was to take us back home. We decided that we would not end the trip in dejection for we had enough fun in the bus that made us forget we were homeward bound.

Visits to Plan Project Areas are not the only activities of the year. The best method of learning is by doing and we the first year students being budding economists made use of our time and knowledge in conducting a socio-economic survey of a village called

Chithlapakkam thus adding to the cultural and intellectual achievements of the year.

The Chithlapakkam village is located between Chromepet and T. B. Sanatorium-Tambaram, Madras. It comes under the jurisdiction of St. Thomas Mount Panchayat Union. The details of the survey are as follows:—

1. Total number of houses surveyed	610
Total population	3223
(i) Males	907
(ii) Females	937
(iii) Children	1347
(iv) Invalids	32
2. Earning members	712
Total income	Rs. 107810:-
(per capita income)	Rs. 151'42
Total expenditure	Rs. 139863:-
Deficit	Rs. 32053:-
3. Pattern of Expenditure in terms of percentage	
Food	— 60'3
Clothing	— 16'1
Education	— 4'2
Litigation	— 1
Medicine	— 5'6
Accommodation	4'3
Social functions—	5'5
Other items	3
	<hr/> 100% <hr/>

The outstanding short comings of the village are illiteracy, lack of proper sanitation and medical facilities and high percentage of indebtedness. Since this report has been gathered personally by the students, we feel that more financial and technical help should be given to the village. Some of the other suggestions made were to concentrate on the spread of education and medical facilities and to advance loans at low rates of interest.

Though the year was a difficult one, particularly the beginning of the last term, when work was got disrupted with the agitation over the language issue, yet to us the year seemed action packed. As we look back to the year's activities we are thankful to the Principal and Staff who often come forward providing us more and more opportunities. We hope that as years pass by students will better appreciate and avail themselves of these opportunities.

FUN WITH FIGURES

R. VASUMATHI, P.U.C. 'A'

We are aware of the use of Logarithms for making complicated calculations simple. There are many such devices which are easy to learn and apply. Some of them are given below:

Squaring of numbers ending in 5.

We can very easily say that the last two digits i.e. the tenths and units place will be 25. To get the first digits, multiply the tenth digit of the number by the next higher integer.

for example $55^2 = 3025$
 $95^2 = 9095$
 $115^2 = 13225$
 $155^2 = 24025$ and so on.

A mathematical proof can be given. Let the number be $10a + 5$ (i.e. 'a' is the

digit in the tenth place). Squaring we get $100a^2 + 100a + 25 = 100a(a+1) + 25$ i.e. a must be multiplied by $(a+1)$ and two zeros must be added to it and 25 should be added to it to get the answer.

There is an interesting way to get the product of two numbers whose tenth digits are the same, but whose units digits add up to 10.

for example, 72×78 .

We multiply 7 by the next higher integer 8 and get the first two digits of the answer; The last two digits are got by multiplying the two units digits together; i.e. $7 \times 8 = 56$
 $8 \times 2 = 16$. The result is 5616.

Similarly $104 \times 106 = 11024$

$81 \times 89 = 7209$

$63 \times 67 = 4221$

The mathematical proof is similar to the previous one. Let us take two, two digit numbers.

Their values will be, $(10a + b)$ and $(10a + c)$ where 'a' is the digit in the tenth place and 'b' and 'c' are the digits in the units place. The product of these two numbers will be $100a^2 + 10a(b + c) + bc$.

But we have already mentioned that $b + c = 10$. $\therefore 100a^2 + 10a(b + c) + bc$. \therefore to get the product of these two numbers, we should multiply 'a' by $a + 1$ and add two zeros in the end and to that result add the product of the units digits.

To evaluate the reciprocals of numbers like 19, 29 etc.

The rule is one more than the penultimate digit.

We can write the answer either from the right or from the left. Put down the last digit as 1 and multiply that by one more than the previous digit and carry on the process till you come to the same 1 recurring. Take for example $\frac{1}{29}$, the last digit is 1 and the multiplier is one more than 2, i.e. 3. Hence the working goes on as

Reference: — Vedic Mathematics by Jagadguru Sankaracharya of Govardhana Matha, Puri.



follows:

1
31
931
7931
37931
137931
4137931

0344827586206896551724137931

We stop at that point because we have come to the starting point viz. 1.

The answer will be a recurring decimal of 28 digits, the recurring numbers being shown as between two dots on the top of the numbers zero and one. If we are writing the answer from left to right we have to divide instead of multiplying by 19.

Let us do the next problem by the method $\frac{1}{19}$: The rule says that the division should be one more than 1 is 2. We have to divide first 1 by 2.

$$\therefore \frac{1}{19} = \cdot 052631578947368421$$

We stop since we have come to the starting point where we had to divide 1 by 2. The answer is a recurring decimal of 18 digits.

COLLEGE DAY



Chief Guest: Chief Justice
Thiru. K. Veeraswami delivers the address.



Best Student of the year
G. P. Ragini receives the Medal.

VARIETY ENTERTAINMENT



D
A
N
C
E

D
R
A
M
A





Invocation Dance



English Play
A Scene from Pride & Prejudice



Tamil Skit



"Garba" Dance

Shrimati Dev Kunvar Nanalal Bhatt Vaishnav College for Women

CHROMEPET, MADRAS-44

THE COLLEGE UNION REPORT - 1970 - 71

Honoured Chief Guest Mr. K. S. Hegde, respected Principal and Staff-members, my colleagues and friends,

On the occasion of the Union Valedictory Day, I have great pleasure in presenting the annual report of the activities the College Union, for the year 1970-71.

The Third Year of the College Union activities started with the election of the Office Bearers on 18-7-1970. The competition was keen and the students evinced great interest in polling. The following were elected Office Bearers of the different Associations of the Union.

K. Meera	II B.A.	Union President.
B. Kalavathy and S. Padmini	P.U.C.	Union Secretaries.
K. R. Pushpavalli	II. BA.	English Association Secretary.
B. T. Prema	I B.A.	Tamil Association Secretary.
H. Shanthi	P.U.C.	Hindi Association Secretary.
G. Rajeswari	P.U.C.	Sanskrit Association Secretary.
S. Padmini	I B.A.	Arts Association Secretary.
V. Anuradha	II B.A.	Science Association Secretary.
C. Savithri	I B.SC.	Planning Forum Secretary.
R. S. Vasanthavalli	II B.A.	Fine Arts Association Secretary.
Latha S.	II B.A.	Games Association Secretary.
J. Sankari	II B.A.	Social Service Secretary.
	P.U.C.	

CLASS REPRESENTATIVES

II B.A.	S. Geetha
I B.A. (Ecos.)	J. Uma Maheswari
I B.A. (Lit.)	Krishna Banerjee

ASSISTANT REPRESENTATIVES

Neela Devi
Vidya
Sundari Manian

I B.Sc.	Tamilarasi	V. Lalitha
A. Batch	R. Vasumathi	R. Jayalakshmi
B. Batch	Geetha Ramachandaran	M. Hemalatha
C. "	Sindhu Jadhav	Meera
D. "	R. Padmini	Tessi.
E. "	G. P. Ragini	R. Mythili
F. "	Harshida	R. Vijaya Kousalya.
Advanced English.	S. Suhasini	A. Saraswathy.
Advanced Tamil.	T. S. Geetha	P. Vasantha Rani.

The College Union was formally inaugurated on 7th August, 1970 by Dr. Ravindra Kumar Jain, Head of the Dept. of Post Graduate Studies, Hindi Prachar Sabha, Madras. In his address to the students Dr. Jain said that their education, instead of being merely bookish, should make them get into touch with the masses. He also said that students should make use of newspapers, radio and other mass media to keep in touch with current affairs and take interest in the development of the nation.

The College Union started functioning in full swing and it was under the auspices of the Union that the Independence Day was celebrated. The impressive function was presided over by Smt. Champalakshmi, Chairman of Women's Welfare Board, Madras. Hoisting the National Flag, she asked the students to remember the struggle for independence and to prepare themselves for sacrifice and service to the motherland.

It was in the same week that the International Education Year was inaugurated at our College by Shri. C. R. Pattabiraman, M.P.. He stressed the need for a more comprehensive educational system suitable to a progressive country like ours. The younger generation should 'be the harbinger of our Cult', he said. This fine message was followed by a discussion of current affairs.

Various Associations had already been inaugurated, and it was the Sanskrit Association which had arranged the inauguration of the Sanskrit Week starting from 21st August. The Chief Guest Shri. Parthasarathy, Curator of the Manuscript Library in Madras University, spoke on Kalidasa's views on education, illustrating his speech with verses from 'Malavikagnimitra'.

August was indeed a month of rejoicing and celebration. The 22nd August being Gokulashtami day the students had, amidst them Shri. T. S. Balakrishna Sastrigal to speak to them about the glorious childhood of Lord

Krishna as seen in the pages of the Bhagavatham. The students too, gave a colourful rendering of the Dasavathara in Dance.

The Tamil Association had invited Shri. K. V. Jagannathan to speak on 'Murugan', the presiding Deity of the Tamil country and language. This was on the 26th August. As is always the case with Shri Jagannathan's speeches, this also was delightfully interspersed with topical allusions marked by humour, and the scholarly references to 'Kandar Alangaram' added charm to the whole.

Dr. Champalakshmi, Lecturer of Ancient History and Archaeology, University of Madras, took us to the world of Archaeology, a world of romance, mystery and adventure, drawing sustenance from the techniques of various other sciences. She spoke under the auspices of the Arts and History Association on 28th August.

The very first day of September brought Sri. K. R. Nanjundan, Chief Professor of Hindi, Presidency College, Madras, to our campus. Under the auspices of the Hindi Association, he spoke on the popularity of the 'Ramacharita Mans' by Thulsidas, comparing the poet with Valmiki and Kamban.

The next important function to be held at College was the inauguration of the Planning Forum on 8th September. Touching on the objectives of Planning, Mr. K. Santhanam, M.P., Former Lieutenant Governor of Himachal Pradesh, gave an account of all the four 5 year plans in detail, and gave helpful suggestions for the formation and function of the forum at College.

The very next day saw a meeting held under the Science Association. Dr. Shanmuganathan, Principal, Pachaiyappa's College, spoke of Science being a way of life and a necessity to existence.

Under the auspices of the Tamil Association a Thirukkural Competition was held on 12th October and a number of girls enthusiastically took part in it. The following girls were declared winners in the competition.

- | | |
|----------|--------------------------|
| First : | Y. Jayalakshmi, I B.Sc. |
| Second : | N. Kamakshi, II B.A. |
| Third : | C. K. Savithri, I B.Sc. |
| | and |
| | S. Rajeswari, P.U.C. (A) |

On the 16th, we had the opportunity to hear Shri. Gopal Sharma on 'Kumara Sambhava' and 'Raghuvamsa' in the meeting held under the auspices of the Sanskrit Association.

In connection with the Silver Jubilee celebrations of the U.N.O. the Arts Association had invited Professor Nirmal (Department of History, Madras Christian College) to speak to us on 27th October.

His speech was inspiring and almost informal, dwelling on the noteworthy work carried on by the organs of the U.N., and the necessity for real peace in the world.

Mr. Kothamangalam Subbu's musical discourse on the life of Mahatma Gandhi, on 7th November was lively, spontaneous and moving. The Fine Arts Association had arranged this gathering.

Organised planning and industrialisation alone can improve our economic standards said Shri. D. K. Oza, the Collector of Madras, inaugurating the Plan Week on 12th November, in the College. The necessity for all classes of people to practice economy was stressed by Shri. Nanalal Bhatt, our Chairman, on the same occasion.

Once again it was the Tamil Association which offered us food for thought. On 17th November, Mr. Somasundaram, Professor of Tamil, Vaishnav College for Men, spoke on Tamil Epics through the Ages, starting from the Sanga Age to end with the 'Kamba Ramayanam'

The next day, Smt. Mahadevi Thai, a close Associate of Acharya Vinoba Bhave addressed the girls on practical topics such as the necessity for a National link language, the need for the abolition of the dowry system in marriage, and women's education.

The Bhagavad Gita is ever a source of fascination and enjoyment. And Shri. S. N. Davay in his speech on 19th brought out the intense beauty and meaningfulness of the Gita, also touching on the Upanishads and the Veda.

The students and the staff had the great good luck to hear the child prodigy Baby Gayatri on the 28th November. Words do not suffice to describe her ineffably melodious rendering of classical music on the Veena.

The College Union fittingly celebrated our Chairman Shri. Nanalal Bhatt's 50th Wedding Anniversary on 10th December. Shri Japee, the Chief Guest, referred to Shri and Smt. Bhatt's humanitarian spirit, and the Principal offered felicitations to them on behalf of the College, wishing them many more years of happy life.

We did not fail to celebrate the Republic Day. The National Flag was hoisted by Smt. Vasumathi Ramaswamy, who stressed the need for the students to give as much importance to 'homemaking' as to their studies.

The other activities in College in the third term included an interesting address by Shri Jagannathachariar on the Tamil Epic Kamba Ramayanam and an equally inspiring and moving speech on Shakespeare's tragedies by Professor A. L. Krishnan. The former meeting was held under the auspices of the Tamil Association, while the English Literary Union arranged the latter.

The extra - curricular activities of the students did not just confine themselves to such scholarly discourses which kept them mentally alert. That they were physically energetic was proved in the various matches held between the four houses, and the students Vs staff Throwball match in which the former won. The sports day, 20th February was a joyful occasion for the young energetic 'Sportswomen' of our College, especially for those who won various cups, prizes and certificates in many of the events held that day. Mr. Annasamy (District Superintendent of Police, Chingleput west.) presided over the function. Mrs. Annasamy gave away the prizes. The House Championship Rolling cup was won by the Morning Glory House this year, and Suryakala of P.U.C 'D' Batch was declared the winner of the Individual Championship prize.

On 22nd February, the Sanskrit Association held a Gita Recitation Competition. The first prize winner was Rajeswari of I.B.A. (Lit.), P. V. Ramalakshmi and Vijaya of I.B.Sc. were declared second and third.

It should also be mentioned here that the College was frequently represented by its pre-University and Degree-Course students at many inter-collegiate debates, oratorical Competitions, and music competitions, and that these students often won laurels bringing honour to the institution. To mention only a few :

In the music competition held at Ethiraj College S. Padmini won the I Prize, and so did R. S. Vasanthavalli in the UNESCO music competition. Padmini also received the II Prize in the Sanskrit recitation competition held at Vivekananda College and the I Prize in the music competition at Mylapore Arts Academy. R. S. Vasanthavalli received the II Prize at the Kasturba Club Music competition.

K. Neela Devi and S. Chandrika of I.B.A. were the proud winners of I & II Prizes for the UNESCO essay competition, and Uma Devi of I.B.A. received the I prize for her verses at UNESCO competition. R. S. Vasanthavalli represented the College in the dance competition sponsored by the UNESCO and won the II prize.

These were the achievements of the College Union this academic year. Many such activities are in store for next year's Union, and let me wish it all success, so that it could look back proudly upon its achievements as we do now.

Thank you.

SHRIMATI DEV KUNVAR NANALAL BHATT VAISHNAV COLLEGE FOR WOMEN

CHROMEPET, MADRAS-44

LIST OF PRIZE WINNERS FOR THE ACADEMIC YEAR - 1970 - 71

Medal for the Best Outgoing student awarded by the first set of Staff members of Shrimathi Dev Kunvar Nanalal Bhatt Vaishnav College for Women.

G. P. Ragini - 'E' Batch

Srimathi Kola Saraswathi Ammal Prize for the Best Outgoing Student.
G. P. Ragini - 'E' Batch

General Proficiency Prizes :

Principal S. R. Govindarajan Prize	— Group I	R. Vasumathi	'A'
Sri. Varadarajulu Chetty Prize	— Group II	S. Meera	'C'
Shrimathi Dev Kunvar Nanalal Bhatt Prize	— Group III	S. Suhasini	'F'

Proficiency Prizes in Subjects

Part II English (Principal's Prize)	R. Padmini	'D'
Part I Tamil	S. Meera	'C'
Sanskrit Sri Kapoorchand Prize	J Sankari	'A'
Hindi Sri Mahajan Prize	P. Janaki	'A'
Part III Mathematics	S. Shyamalakshmi	'A'
Nat-Science	S. Meera	'C'
Physics	V. Radha Bai	'A'
Chemistry	Sindhu Jadhav	'C'
History	G. P. Ragini	'E'
Economics	S. Suhasini	'F'
Part III Advanced English (Principal's Prize)	S. Suhasini	'F'

Prizes for Extra - Curricular Activities :

Tamil Oratorical Competition First Prize, K. R. Pushpavalli, I B.A. Lit.
Best article for the College Magazine : S. Vasumathi, II B.A.

Planning Forum - Essay Competition

First Prize - P. B. Rama, II B.A.
Second Prize - K. Neela Devi, II B.A.

U. N. Day Celebrations Essay Competition

First Prize - G. P. Ragini 'E'

Tirukural Competition

First Prize - Y. Jayalakshmi, I B. Sc.
Second Prize - N. Kamakshi, II B.A.

Gita Recitation Competition

Chairman's Prize.
First Prize G. Rajeswari - I B.A. Lit.
Second Prize P. V. Ramalakshmi, I B.Sc.

Special Prizes : Medals :

Best speaker in Tamil	K. R. Pushpavalli - I B.A. Lit.
Best Singer (Principal's Prize)	S. Padmini, II B.A.
Best Dancer	R. Padmini & R. S. Vasanthavalli.
Best Athlete	Suryakala 'D'
Individual Championship	"
Best Actress - English	Saraswathi A. 'F'
Tamil	Meera K. II B.A.
Special Prize for Gujarati Dance : Sri Mahajan Prize	Harshda Damini I Ecos.

SP

Reflection on the United Nations

G. P. RAGINI, P.U.C. 'E'

Recently, the United Nations Organization has had a prominent place in all the daily magazines, by virtue of its Silver Jubilee year. It is indeed an achievement and an honour to be twenty five and still go on. As such it is only natural and fitting for us to know how this organization was born and how it has grown. Before the birth of the United Nations Organization there was an international body known as the League of Nations, but it failed and that was the end of the Organization. In a world of strife, destructions and so on, the absence of a peace keeping body was essentially realised and the outcome was the formation of the U.N.O.

The beginning of the United Nations can be traced back to August 1941, when the Atlantic charter was signed by Great Britain and the United States. The document set out the principles which the two countries would follow to help other nations, when the great disaster of war was over. This was a kind of plan for world peace and international security. The Atlantic charter was the basis for the formation of the world organization. In February, 1945 Mr. Churchill, the British Prime Minister and Mr. Roosevelt, President of the United

states had a meeting with Stalin of Russia at Yalta and they decided to hold a conference of all nations at San Francisco. Later in October representatives of 50 nations met at San Francisco and prepared a charter for a new world organization which was signed on October 24, 1945. The United Nations Organization thus came into being.

Every nation has its own problems, but it has also to contribute to the civilization and welfare of mankind in general. We are supposed to live in one world and as we cannot live only thinking about ourselves, the problem of one nation becomes the problems of all nations. Only with united efforts, peace and prosperity can prevail. The United Organization has come into existence for this purpose, making it possible for all nations to work for objectives which will benefit all such as improvement of good supplies, Health, education, conditions of work and mainly peace on earth.

The United Nations Organization exists for four main purposes. First to maintain international peace and security. To take effective and collective measures for the prevention and removal of threats to the peace and to suppress acts of aggression. Secondly to develop friendly relations among nations based on respect for the equal rights of peoples and their own choice of government. To bring about international co-operation in solving problems of economic, social, cultural or humanitarian character. In promoting and encouraging respect for the equal rights of people and fundamental freedom of all without distinction as to race, sex, language or religion. Lastly to be a centre for harmonizing the actions of nations in the attainment of these common ends.

To accomplish its aims the U.N.O. has set up a number of bodies or agencies

through which it can act. Its framework or general set up was six main organs. The General Assembly, security council, the Economic and social council, the Trusteeship council, the International Court of Justice and the Secretariat.

The General Assembly is the main organ. The Assembly is like a parliament and expresses the views of the world on the work of U.N. and its various agencies.

The Security Council is the power house and driving force of the world. This is chiefly responsible for international peace and security, and consists of eleven members. The 'big five', Great Britain, United States, France, U.S.S.R. and Nationalist China are the permanent members. It settles all disputes.

The U.N. has created a net work of organizations to help the poor, the sick and those who cannot read or write, whatever their race or religion may be. This work is carried on through economic and social council. This is sub-divided into a number of agencies which have special work to do. These specialised agencies are United Nations, Educational, Scientific and Cultural Organization, The Food and Agricultural organization which manages the development of production and distribution of more and better food. The World Health organization deals with all matters connected with the health of nations of the world and prevents diseases. U.N.I.D.O., U.N.I.C.E.F, I.L.O., all these are agencies which work for the welfare of the whole world.

The Trusteeship council has the duty of arranging the administration of various territories such as former dated and territories which have been set up to secure fair treatment for those people of the world who are not self

governing. It has achieved to great extent in its aims.

International Court of Justice meets at Haque in Holland. This settles disputes between nations and not questions involving individuals. It must be legal rather than political.

Secretariat is the administrative organ of U. N. O. It is a body of permanent officials from various nations. The Secretary General is the main administrative officer of U. N. O. There have been three Secretary Generals namely Trygve Lie a Norwegian, Dag Hamerskjold a Swede and U. Thant a Burmese, the present Secretary General.

Now, we shall trace the achievements made by the great world well known organization. The U. N. has had considerable success in settling various kinds of international disputes. The U. N. O. used its good offices to prevent the Korean war from developing into a major world war. In 1956 Israeli force invaded Egyptian territory and after an ultimatum, demanding the Egyptian and Israeli forces to stop fighting. Anglo-French forces began an aerial bombardment of Egyptian military targets, followed by troop landings. This it was stated was done solely to separate the combatants and to safeguard the Suez canal. The military action was however condemned by U. N., the U. S. A. taking the leading part in achieving this and consequently France and Britain withdrew.

The stopping of armed conflict in Palestine and insuring a freedom of Israel and Indonesia are some of the significant achievements of the U. N. O. It is doing its best to put an end to the apartheid.

In 1962 the U. N. O. prevented a likely war at the peak of the Cuban Missile crises. In the 25th anniversary celebrations a solemn declaration reaffirming its faith in

the world organization condemning colonialism and calling for an end to arms race was adopted. It was trying to bring about a peaceful solution by preventing the increase of nuclear weapons which prove to be most destructive.

In the economic and social field, the U. N. O. could work with facility and hence its achievements have been many and substantial. The U. N. and its specialised agencies have achieved in improving world production and distribution of food; have made much needed loans for reconstruction and economic development; have worked out an over-all programme to aid and developed international commerce; have established an international fund to help nations with foreign exchange; have regulated the world postal system and telecommunication, assured greater safety of international airways and shipping lines and have helped in many ways, helped to improve economic conditions through-out the world. The United Nations Regional commissions for Europe, for Asia and for the Far east and Latin America have begun to tackle for the first time in history, the economic problems of countries which have economic needs and interests.

In the social field the U. N. has achieved to a great extent. To promote and improve social welfare work all the world over the U. N. sent expert advisers to fourteen countries, granted hundreds of fellowships to social workers and services. It is operating a vast system in international control of narcotic drugs and the new synthetic products. It is also trying to evolve a system of world wide prevention of traffic in women, children and enhance the status of women in general.

In spite of all these achievements the U. N. O. has got its own deficiencies. Its

calibre has come down since it does not have the stalwarts of the former days. Since mediocre people are at the helm of affairs practically in every country. Even our Prime Minister Mrs. Indira Gandhi warned against a world system, where power and influence is shared by the big powers and the small nations have no voice. The powerful countries by their military strength and by their relative affluence which our prime Minister, Mrs. Indira Gandhi termed as "Technological Neocolonialism" try to use the U. N. O. as an instrument to advance their national interest and the moment they find they could not do so anymore, have started by passing it on major issues. This put the U. N. O. in real danger. It therefore becomes necessary for the U. N. to devise ways for saving the world from ecological disaster and preventing it from squandering and polluting its scarce resources.

U. N. O. if properly worked can be the hope for promoting the prosperity and well-being of all the countries by insuring peace in the world. If only all the nations whether big or small will work together for the benefit of mankind without too much regard for self interest, the world can always be a happier place to live in.

Finally, the way things are moving one is forced to think that the stature of U. N. O. is deteriorating and we do not want that the under mentioned thoughts that "If the issue is between two small powers, the issue disappears; If the issue is between a big power and a small power, the small power disappears. If it is between two big powers, the U. N. O. disappears" should come true. If the world continues to be governed by such a concept as sphere of influence and the balance of power then United Nations too would go the way of the League of Nations.

TAMIL SECTION



நல்ல தீர்ப்பு



தாத்தா தன் பேரக்குழந்தைகள் புடை சூழ அமர்ந்திருந்தபோது “ஒருவன் தாத்தா! இன்று ரவி அம்மாளை அடித்து விட்டான், அவனுக்கு அம்மா மிட்டாய் வாங்கக் காச கொடுக்க வில்லையாம்” என்றான்.

தாத்தா ரவியை அழைத்து இன்று அம்மாளை அடித்தாயா என்று கேட்டுவிட்டு, சரி இந்தா காசு என்று கூறி காசும் கொடுத்தார். அது கண்டு எல்லோரும் இதென்ன! ரவி காசு வேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடித்த பொழுது கூட அம்மாவோ காசு கொடுக்கவில்லை, அதனால் தான் ரவி கோபம் கொண்டு அம்மாளை அடித்தான் என்ன தாத்தா இது? அம்மாளை அடித்த வனுக்கா காசு கொடுப்பது என்று மற்றவர் கோபத்தோடு கேட்டனர். கோபப்படாதீர்கள் குழந்தைகளா, நான் காசு கொடுத்தற்கும் ஒரு காரணம் இருக்கிறது. அதை உங்களுக்கு ஒரு கதையின் மூலமாக விளக்கப்போகிறேன் என்று கூறிக் கதையைத் துவங்கினார்.

ஒரு நகரை மன்னன் ஒருவன் ஆண்டு வந்தான். அவன் மிகவும் நல்லவன். மிகவும் திறமைசாலி. பொழுது போக்கிற்காக தினமும் தன் மந்திரியுடனும் மற்றும் சிலருடனும் உலாவச் செல்வது அம்மன்னனின் வழக்கம். அதிலும் தன் தோப்பிற்குச் சென்று ஒரு மரத்தினடியில் அமர்ந்து மற்றவர்களுடன் பேசி மகிழ்வது வழக்கம்.

அதே ஊரில் ஒரு பிச்சைக்காரன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் பிச்சை எடுத்தே தன் வாழ்வை நடத்திக் கொண்டு வந்தான். ஒரு நாள் அவனுக்கு உண்ண எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அவன் மன்னன் தோப்பின் பக்கமாகச் சென்ற பொழுது மரத்தில் நிறைய கொய்யாப் பழங்கள் பழுத்துத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. இதைக் கண்ட பிச்சைக்காரனுக்குப் பசி மேலும் அதிக

மாயிற்று. பசியினை போக்குவதற்காக ஒரு கல்லை எடுத்து மரத்தில் எறிந்தான். மரத்திலிருந்து ஓரிரு பழங்கள் அவன் பக்கமாக விழுந்தன. உடனே அந்தப் பழங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு மரத்தினடியில் அமர்ந்து தின்னலானான்.

பிச்சைக்காரன் எறிந்த கல் மரத்தின் மீது பட்டு பழம் விழுந்ததோடு நில்லாமல், அப்போது தன் மந்திரியுடன் அமர்ந்திருந்த மன்னனின் மீதும் பட்டு அவனைக் காயப்படுத்தி விட்டது. மன்னன் கோபமடைந்து உடனே தன் வீரர்களிடம் மரத்தின் மீது கல்லை விட்டெறிந்தவனைப் பிடித்து வருப்படிக்கட்டளை யிட்டான். அவர்களும் தோப்பிற்கு வெளியே சென்று பார்த்தனர். ஒரு மரத்தடியில் பிச்சைக் காரன் கொய்யாப்பழம் தின்று கொண்டிருந்ததை பார்த்தனர். உடனே அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு போய் மன்னனின் முன் நிறுத்தினர்.

மன்னன் “நீ தானே மரத்தின் மீது கல்லை விட்டெறிந்தது?” என்று கேட்க, அவனும் எனக்கு ஒரே பசி. இன்று எதுவுமே கிடைக்க வில்லை அதனால் கொய்யாப் பழத்தைக் கல்லால் அடித்து வீழ்த்தி அதனை உண்டேன், தவறி கல் உங்கள் மீது பட்டுவிட்டது என்றான்.

அதைக் கேட்ட மன்னன் சிறிது நேரம் யோசித்து விட்டு பொக்கிஷதாரிடம் “இனி இந்தப்பிச்சைகாரனுக்குத் திங்கள் திங்கள் இருபத்து ஐந்து வெள்ளி நாணயங்கள் வீதம் கொடுங்கள்” என்று உத்தரவிட்டான்.

அதைக் கேட்ட மந்திரிகள் யாவரும் திகைத்து போயினர். ஒரு மந்திரி உங்களை அடித்த வனுக்குப் பரிசா? என்று கேட்டார், அதற்கு மன்னன் “அந்தப் பிச்சைக்காரன் உண்பதற்கு எதுவும் கிடைக்காமல் அலைந்து திரிந்து வந்து கொண்டிருந்தான். கொய்யாப் பழங்கள் பழுத்துத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த இந்த மரம்

அவன் கண்களில் பட்டிருக்கிறது. எனவே அவன் இந்த மரத்தின் மீது கல்லீலி விட்டெறிந்தான்." அம்மரம் அடியையும் தாங்கிக்கொண்டு தன் மரத்திலுள்ள கொய்யாப் பழங்களில் இரண்டு மூன்றை அவனுக்கு அளித்தது. எனக்கும் அதே கல்லால் அடி விழுந்தது. எனவே நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? அந்த மரத்தை விட நான் தாழ்ந்தவனாகக் கூடாது. மரத்தைப் பாவம்! அரசனாகிய என்னிடம் அவன் பணம் எதிர்பார்ப்பதை நான் கொடுத்துத் தானே ஆக வேண்டும். மரம் எப்படி அடியைத் தாங்கிக் கொண்டு பழத்தைக் கொடுத்து அவனுடைய பசிப்பிணியைத் தீர்த்ததோ, அது போல நானும் அவன் அடியைத் தாங்கிக்

கொண்டு அவனது வறுமையைப் போக்குகிறேன் என்றான்.

இதைக் கேட்ட மந்திரிகள் மன்னரின் அறிவுத்திறத்தை மெச்சிப் பெரிதும் பாராட்டினார்கள்.

தாத்தா இக்கதையைக்கூறி "அம்மாவை ரவி அடித்தாலும் இப்படித்தான் அவனைச் சீராட்டுவான் என்றார்." "அடிக்கிற கை தன் அணைக்கும்" என்று கூறி முடித்தார்.

பா. இத்திரா
புகழுக வகுப்பு



இயற்கை எழில்

சேற்றிலே	அழந்திருக்கும்	வெண்தாமரை	யன்னநிலவு
வீரிய	செங்கோல்	வேந்தன்	வெளிப்பட
தன்பலம்	மாறிய	வேந்தன்	போல
ஆழிசூழ்	உலகமெலாம்	தன்கிரணம்	பரப்பி
காயா	நிறமொத்த	பாற்கடலில்	பவனிவர
ஆதவனின்	வரவுகண்ட	முளரியென்னும்	மங்கை
தன்இதழ்	பரப்பி	மெய்மறந்து	நின்றான்
துயிலை	அடையச் செய்திடும்	குயிலினங்கள்	பாடிட
மயிலினங்கள்	அதற்கேற்ப	ஆடிட	யான்
அதனைக்	கண்ணுற்று	மலையாசி	சிலையாசி
மெய்மறந்து	கைபுனைந்தியற்று	கவின்பெறுவணப்பைப்	போற்றி
எழுதி	வைத்தேன்	இதயத்தால்	இக்கவிதை
மறந்திருவீர்	இவ்வேழையின்	குறையதனை	நினைத்து
மகிழ்ந்திருவீர்	கமிழ்தனின்	சுவையினை	மிகவே

கு. பத்மாசனி
புகழுக வகுப்பு

எதில் இன்பம்?

- (1) மாசுற்ற மதியின் முகவழிகில் மனது மகிழ்வதி லின்பம் மணமுற்ற மலரில் மயங்கிய மங்கை மனமதி லின்பம்
- (2) கரிய மேகத்திடைக் காணும் கண்கவர் கருத்தி லின்பம் கரிய நிறத்திடைக் காணும் கண்ணன் அழகதி லின்பம்
- (3) அருவி யழகில் லாடும் அழகு தன்னதி லின்பம் அலை யழகில் லாடும் அழகு தன்னதி லின்பம்
- (4) சிந்தை சிரிக்கவே என்றும் சிறந்து வாழ்வதி லின்பம் எந்தை மகிழவே என்றும் ஏற்றம் காண்பதி லின்பம்
- (5) பரந்த வயல்தன்னில் பசியப் பயிரைப் பார்ப்பதி லின்பம் பரந்த பாரத பாட்டை பாடி மகிழ்வதி லின்பம்
- (6) உள்ளம் கலந்த வாழ்வில் உயர்ந்து நிற்பதி லின்பம் உள்ளம் உயர்ந்த வாழ்வில் உருகி நிற்பதி லின்பம்
- (7) கவிந்த மலரை விரிக்கும் கதிரவன் வரவில் இன்பம் குவிந்த மனதை விரிக்கும் கருணை உணர்வி லின்பம்
- (8) மாலை மயங்கி மனதை மகிழச் செய்வதி லின்பம் சோலை விளங்கி மனதை விளங்கச் செய்வதி லின்பம்
- (9) புகழ் பெருகியதால் புவிவின் புனித வாழ்வி லின்பம் மகிழ்வு பெருகியதால் மண்ணின் மனித வாழ்வி லின்பம்
- (10) கற்ற கல்வியால் கணியும் கவிதை எழுதுவதி லின்பம் உற்ற நயத்தால் வினையும் மமதை உணர்வி லின்பம்
- (11) அறிவில் தோன்றும் இன்பம் என்றும் அழியா இன்பமம்மா! புவியில் தோன்றும் இன்பம் என்றும் பொன்னுத இன்பமம்மா!

ஈ. கி. உஷா

இளங்கலை முதலாண்டு

கருப்பு நீலா

மாலை ஓடி மறைந்த நேரம்
 மலைமீடல் பாதை மறைந்த ஓரம்
 நடந்து மேலும் நான் செல்ல எண்ணுகையில்
 கடந்து சென்ற காற்றினிலே ஓர் குரல்!
 “தோழி நீ!” எனக்கூவித் தேம்பினார் யாரோ!
 ஆழியைத் தேடிடும் அருவியை அன்றிச்
 சுற்றிடும் விழிபுடன் சுழன்று திரும்பியும்
 முற்றிலும் தேடினேன் முனாகியவர் யாரோ!
 “தோழி” என அழைக்கவும் தேடினேன் மறுமுறை
 “வாழி நீ” எனச் சொல்லி வாழ்த்தியது ஓர் குரல்!
 காரிருள் வானிலே கரியவோர் உருவம்!
 பாரினில் எவரும் பாராத உருவம்!
 “யார் நீ” என்றேன்; யமனை நினைத்தேன்
 “ஓர் நீலா” என்றான்! உவப்பிலா குரலால்!
 “என் குறை?” என்றேன்; “எவரும் பாடவில்லை
 என்ற குறை” என்றான்; ஏனென்று கேட்டேன்
 என் கருமை நிறம்தான் என்றான் கருப்பு நீலா!
 வெண்மதி கண்டுணை வெறுப்பது முண்டோ?
 வெள்ளையர் கருப்பரை வெறுக்கிறார் உலகிலே
 உள்ள கொடுமையை உணர்வது நீ எவ்வாறு?
 எந்தப் புலவன் இந்த உலகிலே
 வந்துணைக் கண்டு வாழ்த்திப் பாடுவான்!
 மாசடை நிலவினை மழலையும் காணுமே!
 மாசடை மனிதன் மாசுரு திண்ணைப்
 பார்ப்பதும் அரிதே! பாடுவ தெப்படி?
 பார்ப்பவர் பாடுவர் பதினைந்தாம் நாளிலே!
 கவலையை விட்டுக் காரிருளின் சென்றிடு!
 ஆவலுடன் நீயும் அடுத்து வரும் நாளின்
 என்னைக் காணவா என்றேன்; நானும்
 உன்னைப் பாடி உவப்பேன் என்றேன்
 பாடி முடிக்கவே படிப்பேன்
 மாடி அறையிலே மகிழ்ந்துசெந் தம்மையே!

II. வசந்திர சாரி

தவறு தந்த தனிப்பெரும் பாசி

கதிர்வன் ஓளி மறைந்து கொண்டே வந்தது. அன்றும் இராமலிங்க சாஸ்திரிகள்
 பிரசாரம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார். அப்பிரசாரத்தைக் கேட்க, மக்கள் குழுமிருந்தனர்.
 அவர் “கடவுள் இல்லை” எனப் பிரசாரம் செய்து வந்தார். ஏகக் கைதட்டல்கள்; ஆரவாரம்.
 இதற்காக அவரது நாஸ்திகப் பிரசாரம் முடிந்தது. மக்களின் கூட்டமும் கலைந்தது.

இப்படிப்பட்ட நாஸ்திகருக்கு ஒரு தம்பி இருந்தார். அவர் ஒரு தீவிர ஆஸ்திகர்.
 அவர் திருநாமம் சதா சிவ சாஸ்திரிகள். மறு நாள் அவர் தன் அண்ணன் பிரசாரம் செய்த
 இடத்திற்குச் சென்று உபந்யாசம் செய்ய ஆரம்பித்தார். அப்புனித ஆஸ்திக அவை
 முழுவதும் ஆரவாரம் பக்தியின் பெருமையைப்பற்றி, பிரசாரம் என்றில்லாமல் மிகப் பெரிய
 எய்யங்களின் உறுதுணையோடு “கடவுள் இருக்கிறார்” என்று அறிவுறுத்தி வந்தார். அப்படிப்
 பட்ட அவையில் பெரும் கூட்டம் இருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை. ஆனால் இவரது சொற்பொழிவு
 முத்தவடன் கூட்டம் கலைந்தது எனக் கூற முடியாது. தாயை விட்டுக் கவலையோடு
 ற்பும் சேய்போல், பக்திரசத்தினின்று பிரிகின்றோமே என மனக்கவலையோடு பிரிந்தனர்.

அன்றைய மாலை, சூரிய அஸ்தமனத்திற்குப்பின் இராமலிங்க சாஸ்திரிகள் பிரசாரம்
 செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார். என்னுமில்லாத, திருநாளாக அன்று அவர் பேசிய விதம்,
 ஆஸ்திகர்களையும் நாஸ்திகர்களாகும் தன்மை வாய்ந்ததாக இருந்தது. அன்றும் அப்பிரசாரம்
 முத்தவடன் அனைவரும் வியக்கும் வகையில் அவர் ஒரு நற்காரியம் செய்தார். தான்
 செய்யும் காரியம் எவ்வளவு நன்மை தரக்கூடியது என்பதை அப்போது அவர் அறியவில்லை.
 தன் தம்பிக்கு ஒரு பாடம் கற்பிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தால், அவர் ஓர் கரும்
 மலையில் தனக்குத் தெரிந்த ஆங்கிலத்தில் “God is no where” என்று எழுதினார். அதைக்
 கண்டு அனைவரும் வியப்படைந்தனர். அந்த நாஸ்திகர்கள் செய்த புண்ணியத்தாலோ,
 என்னமோ அக்கரும்பலகை, மறு நாள் காலை வரை களவாடப்படாமலிருந்தது. மறு நாள்
 எங்கு வழக்கம்போல் சதாசிவ சாஸ்திரி உபதேசம் செய்து வந்தார். அன்று அவர் மக்களுக்கு
 உபதேசம் செய்தது. அருச்சுனனுக்குக் கண்ணபிரான் செய்த உபதேசம் போலிருந்தது.
 எதிர்பாரா விதமாக அன்றைய சொற்பொழிவிற்கு அவரது அண்ணன் வந்திருந்தார். தான்
 செய்த காரியம் மிகவும் பொருத்தமானது என்று எண்ணி இறுமாந்து கொண்டிருந்தார்.
 அன்றைய அவரது தம்பியின் சொற்பொழிவு மஹைய திணங்களை விட அதிக ஆரவாரத்தைப்
 பெற்றது. அவ்வாறவாரத்தைப் பொறுக்க முடியாத அக் கூட்டத்திலிருந்த அவர் தமையன்
 இராமலிங்க சாஸ்திரி எழுந்தார். “ஏய் மடையா” என ஆரம்பித்தார். அவ்வரது திகைப்
 பட்டையே அவர் தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தார். “நான் God is no where” என்று எழுதி
 இருக்கிறேன். இன்னுமா உனக்கு புத்தி வரவில்லை என்று சரமாரி பொழிந்தார்.

நிதானமாக எழுந்தார் அவர் தம்பி. அண்ணாண்டிம் பேசுவதில் அவ்வளவு
 பயிராத. “அண்ணா” என ஆரம்பித்தார். “உனக்கும், உன் சகாக்களுக்கும் நீ எழுதியது

பித்து விட்டான். அதற்குப் பிறகு வரதனுக்கு உறக்கமே வரவில்லை. நண்பர்களில் கூறியதே மீண்டும் மீண்டும் நினைவில் நிழலாடியது.

மறுநாள்—

பொழுது புலர்ந்தது.

வழக்கம்போல் எல்லாக் காரியங்களும் நடந்தேறின. குழந்தைகள், பள்ளிக்கூடம், கல்லூரி என்று புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர், வரதனும் அலுவலகத்துக்குப் புறப்படுவதில் மும்முரமாக இருந்தான் அப்பொழுது வீட்டு வாயில் யாரோ அழைப்பது போலிருந்தது. வெளியில் சென்று அழைப்பது போலிருந்தது. வெளியில் சென்று பார்க்கான் வரதன். யாரோ ஒரு சாமியார்போல் வேடமணிந்த ஒருவர் நின்றுகொண்டார். இந்நாள் வரதனின் கட்டிவழி எண்ணவும் மறந்த வரதனுக்கு, அவரைக் கண்டதும் நேற்று நடந்த கனவு இன்று நளவாகியதைப்போல் தோன்றியது. இந்த திடீர் மாற்றத்தின் காரணம் என்ன? நேற்று கண்ட கனவு? ஒன்றுமே புரியாமல் நின்றுள்ள வரதன். உண்மையிலேயே கட்டிவழி என்றொருவர் இருப்பதில்லாதான் தன் எண்ணம் இப்படியெல்லாம் ஒடுகிறதோ என்று நினைக்கும் அளவிற்குத் தன் உருவத்தாலேயே ஒன்றும் பேசாமல் அவனை மாற்றி விட்டாரோ அப்பொரியவர்!

இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு வரதன் அடியோடு மாறிவிட்டான். தெய்வம், கட்டிவழி எல்லாம் பொய் என்று கூறிவந்த நாத்திகள் வரதனை, “எல்லாம் ஈசனே. அனைத்தும் அவன் திருவிளையாடலே” என்று கூறும் ஆக்கிகளை மாற்றி விட்டது. ஒரு வேளை கட்டிவழி தான் சாமியார் உருவில் வந்து வரதனை மாற்றினாரோ! யாருக்குத்தெரியும்?

ஆயினும் எல்லோருக்கும் வாழ்வென்பது ஒரு நிலையல்லவே! கறங்குபோல் சுமலும் கால எல்லையில், குறைவற்ற வாழ்வு நடாத்திய வரதனுக்கும் பல துன்பங்கள் வரலாயின. தன்னுடைய பணம் அனைத்தையும் அவன்

போட்டிருந்த வங்கி, திடீரென எதிர்பாராமல் திவாலாகியது. கையில் ஒன்றுமில்லை யென்று தெரிந்தவுடன் உற்று, நண்பர் அனைவரும் வெகுதொலைவில் சென்று விட்டனர். தனக்கு ஏற்பட்ட இறை பக்திக்குப்பிறகு, தன் வாழ்வில் நடந்த மாறுதல்களனைத்தையும் கண்டான் வரதன். இரப்பினும், இதற்காக அவன் கட்டிவழி மறந்து விடவில்லை. எப்பொழுதும்கூட கட்டிவழி வணங்கியபடியே இருந்தான். ஆனால் எவ்வளவு நாள் தான் அவனால் பொறுமையாய் இருக்க இயலும்! பொறுமைக்கும் ஒர் எல்லை உண்டாக்கி அறிந்து சிறிதாகக் கட்டிவழி சென்று இருந்த பற்றுக்குறைய ஆர்வத்தினை கட்டிவழி நினைக்காதபோது இருந்த செல்வம், அவனைப் பற்றி நினைத்தவுடன் ஓடி விட்டதே என்ற எண்ணம் மனதில் வேரூன்ற ஆரம்பித்தது கட்டிவழி நம்பியபிறகுதானே ஏழையானான்!

இரப்பினும் எது எப்படியாயினும், என்றவது ஒரு நாள் அவன் நல்வாழ்வு திரும்பி வராமலே போய்விடுமே! ‘தெய்வம் நின்று சொல்லும்’ என்பதும் பொய்க்குமே! பொய்க்குமில்லை வரதனுடைய வாழ்வில்! கட்டிவழி நம்பி மட்டுமே பபனிஸ்லை. தான் முடிந்த அளவு முயற்சி செய்து, தன் உழைப்பையெல்லாம் கொட்டிய பிறகு பலனை எதிர்பார்க்கும் பொழுதுதான் கட்டிவழி வேண்ட வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தான். பிறகு ஒரு சிறு தொழிலை ஆரம்பித்தான். முதலில் சிறிது மந்தமாகத்தான் இருந்தது வரவு. ஆயினும் நாட்கள் செல்ல செல்ல பன்மடங்குப் பொருக்கத் தொடங்கியது வரதன் என்ற பெயரைக் கேட்டதுமே, ‘அவனை தன் உழைப்பிலேயே உயர்ந்த அளவுக்கு முத்தலாளியாயிற்றே’ என்று அனைவரும் போற்றி மனவிற்குத் தன் தொழிலில் வெற்றி பெற்றார் வரதன். உழைப்பு அவனை இலட்சாதிபதியாக ஆக்கிவிட்டதோடல்லாமல் கோடிகளில் வரதன் மாற்றி மறுபடியும் அவன் இவ்வாழ்வில் மிக்க வழியும் செய்தது. இவ்வாழ்வின் மீது வரதனும் இறையருளினால்தான் என்னவோ கூறவும் வேண்டாமோ!



வீட்டுப் பேறு

ஒரு திடீர் பணக்காரன் எட்டுக்கட்டுள்ள ஒரு பெரிய வீடுவென்று கட்டி எட்டாவது உண்டாக் தன் பள்ளியறையாக்கி, அதைச் சீர்தீர்த்துப் பட்டங்கள் முதலானவற்றினால் அலங்கரித்து அதை வருவோர்க்கெல்லாம் காட்டிப் பொறுமையடித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்நாளில் அவனுடைய நெருங்கிய நண்பர் ஒருவரும் அவனுடைய சாப்பாட்டிற்கு ஏதாவது பண உதவியைப் பெற்று வருமாறு தன் குமாரனை அனுப்பினார். வெகு தொலைவிலிருந்து வந்த அந்த நண்பர், அவனுடைய பயணக் களைப்பைக் கண்டு பாராட்டுவதற்காக, பணக்காரன் தன் வீட்டிலுள்ள அழைத்துச் சென்று, ஏழு கட்டு கட்டிவழி சூழிக் காண்பித்து எட்டாவது கட்டை மன்னுடைய உன்னதமான பள்ளியறை”! உயர்ந்த தன்னுடைய பசி, ஆத்திரம் அனைத்து உள்எட்டிக்கி கொண்டு, “ஐயா! ஒரு வேளை நீ இந்த எட்டாவது கூடத்தில் திடீரென நுழைந்து போக நேர்ந்தால், எட்டுக்கட்டு வாசற்படிவையும் கடந்து உன்னுடைய சுவத்தை மீட்டுவதற்குப் போக மிகவும் சங்கடமாக இருக்குமே!” என்றான். அதைக் கேட்டு மீட்டுக் கட்டிவழி “நாம் இந்த வீட்டில் உழைத்துவந்து முன்னால் இந்தப்பயல் நம்மைச் சாப்படி அசுபமான வார்க்கை சொன்னோ!” என்ற கோபத்தை மனத்தில் அடக்கிக் கொண்டு அவன் வந்த காரியத்தை விசாரித்துக் கொண்டு அவன் “உன் தகப்பனை வரச்சொல்” எனக் கூறி அனுப்பினான். தகப்பன் வந்த போதும் அவன் தந்தை தன்னைச் சாப்பிடுகிறாயா? என்று கூட விசாரியாமல், தன் வீட்டிலுள்ள எட்டுக் கட்டிவழியும் சூழிக் காண்பித்து மீட்டு, “உன் மகனுக்கு இப்படி சூழிக் காண்பித்தபோது உட்கட்டில் நான் செத்துப்போனால் உன் சுவத்தை எப்படி தூக்கிப் போவதெனக் கூறும்!” என மகன் சிறு பிள்ளையாதலால் அவன் சூழிக் காண்பித்து சொல்லி விட்டான்! கவலைப்

V. சபலக்ஷமி
B. A. II year

படாதே! ஒரு வேளை நீ இந்த உட்கட்டில் இறந்து போக நேர்ந்தால் இந்தக் கூடத்தின் பின் புறச்சுவரை இடித்து உன் சுவத்தைச் சபலமாகத் தூக்கிக் கொண்டு போகலாம்,” என்றான். அதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்ட பணக்காரன், “அடடா! இவன் பையனாவது நாம் சாக வேண்டுமென நினைத்தான்! இவர்களு நான் செத்தாலும் போதாது, நான் கட்டிவழி வீட்டையும் இடிக்க வேண்டும் என நினைத்தானே! என்று எண்ணி, உடல் அழிவையும், செல்வம் நிலையாமையையும் உணர்ந்து, தான் மாண்ட பின் அடையப்போகும் மேன்மையான வீட்டுப் பேறுக்குத் தர்மம் செய்ய வேண்டுமென்று தீர்மானித்து, தன் நண்பனுக்கு வேண்டிய பொருளைக் கொடுத்தனுப்பினார்.

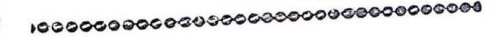


இறைவனின் செயல்கள்

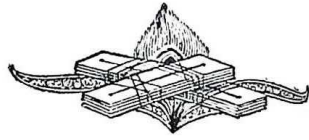
மெல்லென்று சில்லென்று எல்லாம் வல் செயல்களை	காற்றுவர என்னைத்தொட இறைவன் என்னென்பேன்!
மலரதுதான் தென்றல்தான் நறுமணத்தான் நாதந்தன்	மலர்ந்திடுமோ? தவழ்ந்திடுமோ? கமழ்ந்திடுமோ? செயலின்றி!
முகிலுதுதான் மயிலுதுதான் மாமணைதான் மாதவந்தன்	கருத்திடுமோ? ஆடிடுமோ? பெய்திடுமோ? செயலின்றி?
அருணந்தான் அருவிகந்தான் வண்டினத்தான் வள்ளலவன்	தோன்றவனோ? ஓலித்திடுமோ? பாடிடுமோ? செயலின்றி! (மெல்)

க. மல்லிகா

புதுமுக வகுப்பு



ஏடெடுத்தேன்



சங்கம் வளர்த்திருக்கும்
சத்திய நாட்டினிலே
சாதி சமூகங்களைச்
சாய்த்து முறிப்பதற்கு
ஏடெடுத்தேன் — பாடிட நான்
ஏடெடுத்தேன்!

வேடம் தரித்திட்டு
வெங்கொடுமை செய்கின்ற
ஒடு மனத்தாரை
ஒட்டி ஒழித்திடவே
ஏடெடுத்தேன் — பாடிட நான்
ஏடெடுத்தேன்!

மூடுபனி மனத்தாரை
முள்ளன்ன குணத்தாரை
பாடுபட்டுப் போக்கிடவே
பாட்டெடுத்து நீக்கிடவே
ஏடெடுத்தேன் — பாடிட நான்
ஏடெடுத்தேன்!

கைகேயி பெண்ணினத்தைக்
கைகொடுத்துத் தாங்காமல்
மெய்யோகி முனிவர்களை
மேதிலியில் காட்டிடவே
ஏடெடுத்தேன் — பாடிட நான்
ஏடெடுத்தேன்!

நாட்டின தலைவர்களை
நல்ல அறிஞர்களைக்
காட்டும் கதிரவனின்
கமல மலர் போல
ஏடெடுத்தேன் — பாடிட நான்
ஏடெடுத்தேன்!

தொழிலாளி அடிவயிற்றில்
சொக்கபாளை கொளுத்துவீன்ற
பழியுள்ள முதலைகளைப்
பார் விட்டு நீக்குதற்கு
ஏடெடுத்தேன் — பாடிட நான்
ஏடெடுத்தேன்!

பெண் கற்பை வெற்றிலையாய்ப்
போட நினைக்கின்ற
பாக்கு மனத்தாரை
பக்குவமாய் நான் களைய
ஏடெடுத்தேன் — பாடிட நான்
ஏடெடுத்தேன்!

S. விசுவநி

இளங்கலை இராண்டாம் ஆன்
(பொருளாதாரம்)



மழையே
மனிதர்
உழவர்
பயிர்கள்
குறித்த
குறித்த
வேண்டும்
மனிதர்
தேனினும்
தெய்வம்
கண்ட
கழுத்தை
இரவு
இட்டம்
மக்களை
மனைகளை
பள்ளியில்
படுத்து
விருப்பம்
வெறுப்பு
மக்கள்
மனங்கனிந்

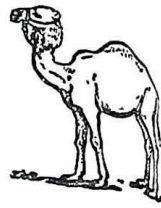
மழையே
உயிரே
துணையே
வாழ்வே
காலத்தில்
நேரத்தில்
பொழுது
போற்றப்
இனிய
தந்த
வேளையில்
வந்து
நேரத்தில்
போல
அல்லல்
வீழ்ச்
படிக்கும்
உறங்கச்
இருந்தால்
இருந்தால்
நிலைதனைப்
தோடி

வா! வா!
வா! வா!
வா! வா!
வா! வா!
ஓடிவா!
கொட்டவா!
ஓடிவா!
பொழிவா!
மழையே வா!
வரமே வா!
கொட்டாதே!
அறுக்காதே!
வந்துவிடு!
ஆடிவிடு!
படுத்தாதே!
செய்யாதே!
சிறுக்களைப்
செய்யாதே!
கொட்டிடுவாய்!
மூடிடுவாய்!
பாத்திடுவாய்!
வந்திடுவாய்!

கி. இலக்குமி
புகழுக வகுப்பு



பாலையும் மலையும்



திருவள்ளுவரும்

அண்ணல் காந்தியும்



மலை ஒங்கி உயர்ந்து நின்றது.

அதற்கு வெகுதூரத்தில் பாலைவனமொன்று
பரந்து விரிந்து கிடந்தது.

பாலைவனம் எங்கியது. என் மீது அண்ட-
வனுக்கு அன்பே இல்லை. என் மேனி முடிவதும்
வறட்சிதான் அதோ! அந்த மலைபைக்கண்டால்
தான் அண்டவனுக்கு அன்பு! ஒங்கிய உயர்ந்த
அம்மலையுடன் அவன் உறவு வானத்தை முட்டி
நிற்கும் அதற்குத்தான் அவன் பரிபுரண அதன்.

பாலையின் மனத்தைப் பரந்தாமன் அறிந்தார்.

பாலைவனத்தின் ஏக்கம்: சதாசர்வ காலமும்
தன் குறையை நினைந்துநரும் தன்மை, எல்லா
மாகச் சேர்ந்து கடவுளையே அதன்முன்
கொணர்ந்து நிறுத்தின.

“உனக்கு என்ன வேண்டும்” என்று பாலை
யிடம் அன்புடன் கேட்டார் கடவுள்.

கடவுளைக் கண்ட பாலை மகிழ்ச்சி மிகக்
கொண்டது! அந்நாமதம் நிறைந்த ஆண்டவன்
அன்பினால் கட்டுறும் அதிசயம் கண்டு
அளவிலா வியப்படைந்தது.

“கேள்! விரும்பியதைக் கேள்” என்று புன்
சிரிப்புடன் கேட்டார் கடவுள்.

“அமுதப் பொய்கையே! நீ கொண்ட
வேண்டும்! நான் செழிக்க வேண்டும்! என்
மனம் குளிர வேண்டும்! இந்த வறட்சி எனக்கு
அலுத்து விட்டது. அதோ அம்மலையைப்
போல் நான் பசுமையாக இருக்க வேண்டும்!”
என்று வேண்டியது பாலை.

கடவுள் சிரித்தார். “அமுதம் பொய்கையே
கிடைப்பது இல்லை. பாரகடலைக் கண்டது
போது கூட ஒரு கலசத்தில் தான் அமுதம்
கிடைத்தது ஆயினும் உன் எண்ணம் கட்டெரி
என்று கூறி மறைந்தார்.

மறை கொட்டியது! பாலைவனம் குளிர்ந்தது!

“இப்பொழுது திருப்திதானே?” என்று
கடவுள் வினவினார்.

“உம் ... ஆனால்” பாலை சற்றே தயங்கியது

“இன்னும் நான் செழிக்க வில்லையே”

ஆண்டவனின் முகத்தில் குறுநகை தோன்றி
மறைந்தது. அதோ பார் மலையை! அதன் மீது
மறைமாயப் பொழியச் செய்தேன். அம்மலை, தன்
பெற்ற இன்பத்தை யெல்லாம் அநுவினாக்கி
உலகிற்கு அளிக்கிறது. ஆனால் நீயோ அக்க
நீரையும் குடித்துவிட்டு “இன்னும் போதவில்லை”
என்று குற்றம் வேறுசாட்டுகிறாய். சுய நலத்தை
உயிர்கள் செழிப்பதில்லை”

அறிவுரை கூறி கடவுள் மறைந்து விட்டார்.
தூரத்தில் மறைந்த தண்ணீர் அந்நவீன
மலையின் ஆனந்தக் கண்ணீராய் வழிவழி
கனலாகக் காட்சியாய்த் தெரிந்தது.

“ஆம் நான் சுயநலக்காரன் நான்! எனக்கு
இவ்வறட்சி ஏற்றது தான்!” பாலைவனம்
வெட்கத்துடன் முணுமுணுத்துக் கொண்டது.

ரா. கீதா
புகழுக வகுப்பு

பாரதமெனும் தடாகத்திலே தோன்றிய எழில் கொழிக்கும் நிகரிலா இருமலர்களே
வள்ளுவரும் மகான் காந்தியும்

“ஒங்குகிடை வந்து உயர்ந்தோர் தொழ விளங்கி
ஏங்கொவிநீர் ஞாலத்து இருள் அகற்றும்— அரங்கவற்றுள்
மின்னேர் தனிஆழி வெங்கதிர் ஒன்று; ஏனையது
தன்னேர் இலாத தமிழ்”.

என்ற சிறப்புப் பெற்ற தெள்ளுதமிழ்
மேற்பினிலே அழியா நீதிகளை வழு வாது
வள்ளுவர் உள்ளம் கொள்ளை கொள்ள ஒதி
இருக்கிற எணில் அத்தெள்ளு தமிழ்க்
குறையை உயிரெடுத்து உணர்வெடுத்து காந்தி
எனும் நாமம் ஏற்று நடமாடியது எனக்
கூறலாம். வாழ்வாங்கு வாழ வழி காட்டினார்
வள்ளுவர். அவ்வழியிலே நின்று உலகத்தார்
உள்ளத்திலெல்லாம் இடம் பெற்றார் மகாத்மா
காந்தி.

குறள் கூறும் அறத்தையே திறமாக எடுத்து
உரைத்தார். இந்த வையத்து நாட்டிலெல்லாம்
சுழன்று வறுமை மிஞ்சி விடுதலை தவறிக்
கட்டு பாற்பட்டு நின்றதாம் ஓர் தேசம் தன்னை
பாழ்விக்க வந்த மகான் காந்தி. அன்பும்
அறமும் உடைத்தாய இல்வாழ்க்கையை
மேற்கொண்டு, “மனைத்தக்க மாண்புடையானை”
வாழ்க்கைத் துணையாகப்பெற்று மனைமாட்சிக்கு
நல்லம் நன்மக்கட் பேறாதவின் எழுபிறப்பு
நியைத்தீண்டா பழி பிறங்கா மக்களைப்பெற்று
அன்பின் வழியது உயிர்நிலை” என்பதை அறிந்து
நல்லவியாம் அவ்வழியை மேற்கொண்டு
“செல்லநுந்து ஒம்பி வருவிருந்து பார்த்திருந்து”
பண்புடையன் இன்சொலன் ஆகி, உய்தியில்
குற்றமாயி செய்நன்றி மறத்தலை மேற்
கொள்ளாது, சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல்
போல, அதை ஒரு பால் கோடாது நடுநின்ற

அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும் என்பதை ஒந்து
விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கத்தை உயிரினும்
ஒம்பி, பிறன் மனைநோக்காத பேரண்மை யாடு
அகழ் வாரைத் தாங்கும் நிலம் போலத் தன்னை
இகழ்வாரையும் பொறுத்து மிகுதியான் மிக்கவை
செய்தாரைத் தாம் தன் தகுதியான் வென்று,
மறந்தும் பிறன் கேடு ஆறாது, பயன் மரம்
போலவும் மருந்து மரம் போலவும் பல்லோர்க்கு
சுந்து வாழ வேண்டும் என்ற மாதானுபங்கியின்
போதனைகளையே மகாத்மாவும் கூறினார். கூறிய
படி நடந்தார். நாட்டு மக்களின் உள்ளத்திலே
அமர்ந்தார்.

மத்தாலோ, இனத்தாலோ, மாண்புற்ற
நாட்டாலோ, இதமான மொழியாலோ,
இருக்கின்ற குலத்தாலோ, இறப்பாலோ,
நிகழ்வாலோ, எதிர்காலம் தன்னாலோ, சிறப்
பாலோ, பொதுவாலோ, செம்மை சிதைபாடல்
எல்லோர்க்கும், எவ்விடத்தும் ஏற்புடைய
வற்றைச் சொல்லிச் சிறந்தார் பொய்பிற்புலவர்
எனில் அதன்படி எல்லாராலும், எக்காலத்தும்
வியந்து போற்ற வாழ்ந்தவர் மெய்யாசான்
காந்தியடிகள்.

ஒழுக்கமே உயிர் என்று வள்ளுவர்
அதையே உயிராகக் கொண்டார் உள்ளம்
காந்தி. அன்பே உயிர்நிலை என்று தெய்வப்
புலவர். அன்பின் திருநிலை விளங்குகிறார்

அண்ணல் காந்தி. அறமே மூச்சென்றார்
வள்ளுவர். அறப்படி நின்றொழுகினார் பெம்மான்
காந்தி. ஆக இப்படித் தொட்ட தொட்ட
இடமெல்லாம் வெட்ட வெட்ட வரும் பொன்
ஊற்றென இவ்விரு பெரியாரின் எண்ணமும்
ஏற்றமும் உள்ளமும் உரையும் இழைந்து
இழைந்து செல்கிறது. அறம் அருளுகின்ற
பொருள் புகழுகின்ற வள்ளுவர் தம் நூலின்,
இசை கலந்து வார்ப்பு, எழில் மணந்த அமைப்பு
அறமளிக்கும் போக்கு நெறி கொழிக்கும் நீர்மை
ஆகியவற்றை அப்படியே காந்தியின் வாழ்க்கை

யிலும் பரக்கச் சிறக்கக் காணலாம்.

காலத்தால் வேறு பட்டாலும் கருத்தால்
ஒன்று பட்ட இவ்விரு பேரறிஞர்களுள்
ஒன்றறிவின் நிலைக்களன். அறத்தின் வேல்
உண்மையின் ஒளி. இவர் தம் பெருமையை
உரைக்க இச்சிறு கட்டுரை போதாததால்
இத்துடன் நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.

ந. கிரிஜா
புகழுக வகுப்பு "அ"

இயற்கை அன்னை

வானில் உலவிடும் திங்கள் — அன்னை
வண்ணத் திருமுக மாறும்!
வான்முகிற் கூட்டம் நற்கூந்தல்! — எழில்
வானவில் சூடும் பூமாலை!
வானத்தில் மின்னிடும் மீன்கள் — அவள்
வண்ணப் பட்டாடையின் பூக்கள்!
வானைக் கிழித்திடும் மின்னல் — அதில்
வண்ணஞ்சேர் செம்பொன் சரிகை!
காரிருள் அன்னையின் போர்வை! — இடி
காசின் சிலம்பொலி யாகும்!
கார்க்கடல் சூழ்ந்த இவ்வையம் — அவள்
காசில் இழைத்த மணவீடு!
பேரிடி மின்னலும் காற்றும் — அவள்
பேதைச் சிறுசெயலாகும்!
சீறி எழும் புயல்யாவும் — அவள்
செய்திடும் வேடிக்கைச் செய்கை!
சூன்றம் அவள் கையில் பந்து — இந்தக்
கோலக் கடல்சிறு தண்ணீர்!
சின்னஞ்சிறு வீடு இவ்வையம் — அதில்
செங்கதிர் சின்ன விளக்கு!
அண்டங்கள் விளையாட்டுப் பண்டம் — இவை
அத்தனையும் அவளின் செய்கை!
அன்னைத் திருவிளையாட்டைக் — கூற
ஆயிரம் நா வேண்டும் தோழி!

ச. மாலதி
இளங்கலை முதுகாண்டு
(பொருளாதாரம்)

தமிழ் இலக்கியத்தில் நகைச்சுவை

“நகை” எனும் சொல் ‘சிரிப்பு’ எனும் பொருள் தரும். ‘சுவை’ எனும் சொல் ‘இனிமை’
எனும் பொருள் தரும். ஆக ‘நகைச்சுவை’ எனும் சொல் ‘சிரிப்பிலுடைய ‘இனிமை’ என்று
பொருள் படும். நகைப்பு, சிரிப்பு, மகிழ்வு, களிப்பு ஆகியவை சொற்களில் மாறுபட்டிருப்பினும்,
அவையாவும் உணர்த்தும் பொருள் ஒன்றே. கண்களால் காண்பதாலும், காதல் கேட்பதாலும்,
மனிதனின் உணர்ச்சி மாறுபடும். அதற்கேற்ப உடலின் தோற்றமும் வேறுபட்டு இருக்கும்.
என்பார் சுவைகளுள் முதன்மையானது நகைச்சுவை என்பதனை,

“நகையே அழகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்
றப்பா லெட்ட மெய்ப்பா டென்ப”

என்று கூறி நிற்கின்றது இலக்கண நூல்.

இச்சுவையை நாம் இலக்கியங்களில் பலவிடங்களில் கண்டு சுவைக்கின்றோம். நகைச்
சுவையைப் பற்றிப் பாடாப் புலவரே இல்லை எனுமாறு பெரும்பாலும் யாவரும் பாடியுள்ளனர்.
நகைச்சுவை அற்றவர்களை மனநோயும், உடல்நோயும் பற்றி அழிக்கின்றன என்பது கண்கூடு.
தன்பத்திற்குச் சரியான மருந்து நகையே என்பதைக் குறள்,

“இடுக்கண் வருங்கால் நகுக; அதனை
அடுத்தூர்வ தஃதொப்ப தில்”

என்று குறிக்கின்றது.

பேராவரத்துடன் சிரிக்கும் பொழுது ஏற்படும் அவிநயங்களைச் சிலப்பதிகார உரை
பேர்கோள் செய்யுள்,

“நகையின் அவிநயம் நாட்டுங் காலை
மிகைபடு நகையது பிறர் நகையுடையது
கோட்டிய முகத்தது
விட்டுமுரி புருவமொடு விலாவிற்றுப் புடையது
செய்வது பிறிதாய் வேறு சேதிப்பதென்
றையமில் புலவ ராய்ந்தன ரென்ப”

என்று கூறுகின்றது.

இனி நகைச்சுவையினைச் சுற்றே சுவைத்து மகிழ்வோம். ஒரு சமயம் திருமலைராயன்
அவைக்குக் காளமேகப் புலவர் சென்றிருந்தார். அங்கிருந்த புலவர்கள் அவரை எள்ளி
நகையாடினர். உடனே காளமேகம் அவர்களை நோக்கி, “நீவீர் யாவர்?” என்ன, அதற்கவர்கள்
“நாங்கள் யாவரும் கவிராயர்கள்” என்று பெருமையுடன் பதிலிறுத்தனர். உடனே காளமேகம்
அவர்களை நெருங்கி, அவர்களைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்துப் பின் அவர்களை நோக்கி,

“வாலெங்கே நீண்ட வயிறெங்கே முன்னிரண்டு
காலெங்கே உட்குறிந்த கண்ணெங்கே — சாலப்
புவிராயர் போற்றும் புலவர்கள் நீங்கள்
கவிராயர் என்றிருந்தக் கால்”

என்று ஏளனம் செய்து பாடி, அவையிலிருந்த மற்ற யாவரையும் களிப்புக் கடலில் ஆழ்த்தினார்
இதோ, மற்றொரு நிகழ்ச்சி!

விகடராமன் என்பவன் ஒரு விதகவி. அவன் தன் சொல்வன்மையால் யாவரையும் மகிழ்த்துக் கட்டிலாழ்த்தி வந்தான். ஒரு முறை அவன் ஒரு குதிரை வாங்கியிருந்தான். அக்குதிரை நன்றாகத் தின்றவிட்டுக் கொழுத்திருந்தது. அதனால் விகடராமன் அதற்குத் தீனியே போடவில்லை. இக்குதிரை மேலேறி அவன் சவாரி செய்ய விரும்பினான். ஆனால் அது நகராமல் சண்டித்தனம் செய்தது. அச்சமயம் அவ்வழியே வந்த காளமேகத்தை நோக்கி, “என் குதிரையைப் பற்றும் பாடினால், நான் என் குதிரையின் புல்லுக்குரிய பணத்தைத் தருகிறேன்” என்று கூற, உடனே அவரும் கேளியாக,

“முன்னே கடிவாளம் மூன்று பேர் தொட்டிழுக்கப்
பின்னே யிருந்திரண்டு பேர் தள்ள — எந்நேரம்
வேதம்போம் வாயான் விகடரா மன்குதிரை
மாதம்போம் காத் வழி”

என்று பாடிச் சென்றார்.

நகைச்சுவைக்குச் சற்றும் பஞ்சமில்லாத நூல் ‘முக்கூடற்பள்ளு’. இந்நூலில் நகைச்சுவை நெடுக இழைத்து செல்கிறது. பள்ளர்களின் தலைவனான பண்ணையாரின் கேசாதிபாத வருணனை இலக்கியச் சுவையுடன், நகைச்சுவையும் கூடியதாய்க் காணப்படுகிறது.

இதோ, பண்ணையார் வருகிறார் !!

“மாறு கண்ணும் பருத்திப்பைக்
கூறு வயிறும் — கீரை

மத்துப்போல் தலையும் சுரை
வித்துப்போல் பல்லும்

நீறுபோல் வெளுத்த ஓலை
பூறு நாசியும் — தட்டி

நெரித்தமாவ் கொட்டைப்போல் ஈ
அரித்த வாயும்
தாறுமாராய் மிசையில் அஞ்
சாறு மயிரும் — தூங்கல்
சண்ணைக் கடைப்போல் நடையும்
மொண்ணை முகமும்

வேறு கீறி ஒட்ட வைத்த
ஏறு காதுமாய் — நேமி

வீரனாமுக் கூடற்பண்ணைக்
காரனார் வந்தார்.”

இப்பாடலைப் படித்தவர் சிரித்து மகிழாமல் இருக்க முடியாது.

மேற் கூறியவற்றை நோக்கும்பொழுது, தமிழிலக்கியம் எதற்கும் குறைந்ததன்று என்ற உண்மை விளங்கும். தமிழிலக்கியத்தை நன்குக் கற்றுத் தெளிந்தால்தான், அதன் பெருமையை எளிமையை, அருமையை, இனிமையை உணரமுடியும். ஆதலால், தமிழ் வாழ, வளர இன்னும் இளந்தலை முறையினர் ஆவன செய்ய வேண்டும்.

“சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச்சொல்லே — அதைத்
தொழுது படித்திட்டி பாப்பா” — பாரதியார்

ரா. ச. வசந்தவல்லி
இளங்கலை இரண்டாம் ஆண்டு

ஐம்பதாவது மணநாள் வாழ்த்து

இல்லற	இன்பப்	பெருக்கில்	நீவிர்
நல்லற	வாழ்வை	ஏற்றுச்	சிறந்தே
ஐம்பதாம்	ஆண்டி	லடியெடுத்த	துவையும்
மேம்படு	நாளாம்	இந்நாளர்	தனிலே
வாழ்த்தும்	பேறு	பெற்றவர்	தம்மில்
யாமும்	நிற்கும்	பேறு	பெற்றோரும்!
கற்ற	பெண்ணைப்	பெற்ற	இல்லம்
பல்கலைக்	கழக	மென்றே	உரைப்பர்!
கல்வி	யறிவு	கன்னியர்	கொண்டால்
பொன்மலர்	நாற்றம்	பெற்ற	தாகும்
என்பதை	யுணர்ந்து	அறம்பல	புரிந்து
நன்றே	அமைத்தாய்	நலமிசூ	கூடம்!
பெண்ணின்	பெருமை	தன்னைப்	பேண
விந்தை	மனிதரை	விரட்டிய	பாரதி
சந்ததி	நானொனச்	சார்றிட,	பலரின்
கனவு	நனவாய்க்	கனிந்திடக்	கட்டினாய்ப்
பண்பாய்ப்	பெண்கள்	கல்வி	ஏற்றிட
கண்டோர்	மூக்கில்	விரலது	சேர்க்க!
நன்மை	புற்பல	புரிந்து	வாழ்வில்
இன்பப்	பேறு	பெற்றாய்!	அத்தகு
நல்லறக்	கடலின்	ஒருசிறு	துவியாம்
கல்வி	வளர்க்கும்	இப்பெருங்	கூடம்!
‘துளியே’	யென்றேன்	துணுக்கம்	எய்திட!
ஒளித்திட	மனமிலை	சொல்லி	விட்டேன்!
ஒரு துளி	யென்னில்	குறையெனக்	கொளற்க!
ஒரு துளி	நீரே	தன்னில்	அடக்கம்
பெருவெளி	அனைத்தும் !!	அறிவோம்	அறிவோம்!

அறிந்தமை	கொண்டே	அறியா	இருளை
அகற்றிட	வேண்டும்!	அம்முறை	தன்னில்
அறிந்த	இதனைக்	கொண்டே	உந்தன்
அறச்செயல்	அனைத்தும்	உணர்வோம்!	யாவுங்
விரிப்பின்	அகலும்	தொகுப்பின்	எஞ்சும்
என்றே	உணர்ந்து	விடுத்தோம்	புற்பல!

உன்னைக்	காணும்	பொழுதெம்	நெஞ்சில்
அன்னை	கஸ்தூரி	நினைவே	எழுந்திடும்!
உந்தன்	கொஞ்சம்	தமிழைக்	கேட்டால்
மைந்தர்	மழலைக்	கேட்ட	தொக்கும்
நினைக்க	காணும்	பொழுது	தாயைக்
கண்ட	களிப்பு	எழுந்திடும்	கருத்தில்
பண்பின்	வடிவாம்	நினை	நோக்கின்
சொல்லில்	வடிக்க	இயலா	பக்தி
எல்லோர்	மனத்தி	லெழுவ	தியற்கை!
அன்னை	நிந்தன்	வாழ்வு	சிறந்து
மனையறம்	காக்கும்	மங்கலம்	பொய்ய
அனைத்தும்	பெற்று	வாழ்க	வாழ்கவே!

குறையெனக்	கொளாது	நிறைவாய்க்	கொண்டு
முறையாய்	வாழ்த்தும்	எம்மம்	வாழ்த்தை
இனிதே	ஏற்று	நீவிச்	சிறக்க
இனியும்	புற்பல	ஆண்டு	வாழ
இன்பம்	யாவுங்	எய்தி	நாண்
அறம்பல	இயற்றி	பலபுகழ்	அடைந்து!
வாழ்க	நீவிர்	இணைந்து	எனவே
வாழ்த்துவம்	நாங்கள்	வழுவினா	நாவால்!

HINDI SECTION

॥ प्रथम भावोद्वेग ॥

झरती कहाँ से जलधारा निज लय में
करती किनारा विघ्न बाधा का आत्म लय में ।
आती कहाँ से छोड़ अनजान उद्गम निलय को
दीखती अकस्मात् झुरमुट के मध्य चालित मलय से ।

क्या पिघेली है चाँदी अपने तरल रूप में ?
या कि छिटकी है चाँदनी अति निराली गति में ?
क्या दीपित है टीका सघनकुंज के सुभग भाल में ?
या कि विस्मृति से चंचल विद्युत् खड़ी भूल विलीन मेघ में ?

बोटे से जलकुंड में प्रवाहित वह झरनी
करती प्रतिबिंबित तट के उन हरे पौधों को,
लगती है अधिक शीतल, अपितु प्रभाव नहीं मलिन
समझा मैंने उसे विभाव जिसमें कसूँ मन अग्लान !

आता कैसे यह लघुभाव कुन्दन सा कर मानस को
करता किनारा अपर भाव उकसाता एक विचार को
लगता वह भाव छोटा पर सिमटने में समर्थ विराट को
गलता मन तज सकल मैल देता आश्रय अमरता को ।

प्रवाहित क्या है भावुकता का पिघला रूप
जिसमें गठित चित्त का आनन्द निज अनुरूप ।
आकर्षक इस लौकिक पट को अचूक गति से भेद
निर्मित होता मानवता का गूढ़ रहस्यमय भेद ।

छोटा है तो क्या नहीं अस्तित्व ?
निर्मलता में प्रतिबिंबित यह मनस्विता ।
करती है बिभोर निज आत्मा को
विस्मृत करती इस अपार अनात्म को ।

है नित सुन्दर जलस्रोत जो बहता है
तन्वगी वन स्वच्छ, सरल ख गति से,
है नित सुन्दर भावस्रोत जो कहता है
आदर्श बनो तज नाता इस गरल माया से ।

सुना मैं ने अपने ही मन का अमर दान
निर्झरणी के कलकल नाद में वन वरदान
गूँज उठा दोनों का जो भाव अधिक निदान
लघु गात में शाश्वत सत्य वन वह जीवनदान ।

बनूँ मैं जलस्रोत सा स्वच्छ निर्मल और मधुर,
मानूँ मनको सुन्दर भावों का आगार सुधर,
करूँ प्रदान शुभ कामनाएँ, हो अधिक स्वच्छन्द
लाऊँ जग को कल्याण सदा ही, हो अति निर्बंध ।

सरिता करती सिकत जो पडते हैं निज मार्ग में,
पाती संगम समुन्दर का जलराशी के नर्तन में ।
धरती में शिवभाव सबका जो पडते हैं निज पथ में
पाती हूँ परितोष देख भावनिलय को मानवता में ।

कु. के. जयलक्ष्मी.
हिन्दी प्राध्यापिका।

॥ सत्यं शिवं सुन्दरम् ॥

भारतीय वाङ्मय में 'सत्यं शिवं सुन्दरम्' की भावना नवीन नहीं है। कुछ लोगों की विचारधारा है कि यह यूनानी उक्ति (The truth, the good, The beautiful) का अनुवाद है, और बंगला साहित्य की परम्परा से इसका आगमन हिन्दी में हुआ। पर प्रस्तुत: यह पाश्चात्य जगत की देन नहीं है। वैदिक साहित्य में परमेश्वर को सत्य, चित और आनन्दमय कहा गया है। 'सत्यं, शिवं, सुन्दरम्' भी इन तीनों का पर्याय है। श्रीमद्भागवत में भी इसका प्रयोग मिलता है। सत्यं, शिवं, सुन्दरम् अभिन्न एवं एक दूसरे के पूरक हैं।

सत्य का स्वरूप शाश्वत होता है। साहित्यिक सत्य का स्वरूप वैज्ञानिक, दार्शनिक तथा लोक परम्परा के सत्य से भिन्न होता है। जो सच्चाई व निष्पक्षता साहित्यिक सत्य में हैं वह इतिहास में नहीं। साहित्यकार किसी भी प्रकार के प्रलोभन एवं दबाव से मुक्ता होकर सत्य का अनावरण करता है। साहित्यकार इतिहास के अस्थिपंजर में नवजीवन का संचार करता है। साहित्यकार कल्याण का पुट देकर सत्य को हृदयवर्धक बना देता है। कवि की कल्पना में भी सत्य साकार रूप में नजर आता है। साहित्यिक सत्य में वह शक्ति है, जो पथ-भ्रष्ट लोगों की भी सच्ची राह पर ला देती है। बाबु गुलाब राय ने लिखा है —

'वहीं प्रज्ञा का सत्य स्वरूप, हृदय में वनता प्रणय अपार ।
लोचनों में लावण्य अनूप, लोक-सेवा में शिव अविचार ॥

लोक का हित सम्पादन करने वाली भावना शिव हैं। साहित्य की सबसे बड़ी विशेषता यही है कि वह लोक का हित सम्पादन कर सके। किसी भी कला का लक्ष्य मनोरंजन नहीं बल्कि लोक निर्माण होना चाहिए। आदर्शवाद तथा यथार्थवाद के समन्वय में ही व्यक्ति का असली हित निहित है। सत्य और सुन्दर में भी कोई भेद नहीं है। 'कोट्स' ने लिखा है — "Truth is beauty and beauty is Truth; that is all we ought to know" सौन्दर्य का स्वरूप किसी सीमा में नहीं बांधा जा सकता है। साहित्यकार का सौन्दर्य कभी फ्रीका पड़ता फ्री नहीं। मतिराम के शब्दों में —

"ज्यों-ज्यों निहारियों नेरे है नैननि,
त्यों-त्यों खरी निकरेसी निकाई"

संस्कृत साहित्य में भी कहा गया है कि सच्चा सौन्दर्य वही है जो प्रतिपल परिवर्तित हो।

'क्षणे-क्षणे यन्ननत् नामुपैति, तदेव रूपं रमणीयताः ।

सौन्दर्य की मान्यता युग एवं वातावरण के अनुसार बदलती भी रहती है, किन्तु सच्चे सौन्दर्य की मान्यता युग युग तक मानव को आइलादित करती रहती है। कालिदास, तुलसी, प्रसाद, शैलसीमा, रवीन्द्र का साहित्य युग-युग तक लोगों को नित्य नये सौन्दर्य का दर्शन कराता रहा।

'सत्यं, शिवं, सुन्दरम्' तीनों का समान्वत स्वरूप साहित्य का प्राण है। किसी एक के अभाव में साहित्य नहीं कहा जा सकता। ये तीनों साहित्य के लिए अपरिहार्य तत्व हैं।

Harshada H. Damani

I B. A., (Economics)

श्रीमती & श्री. नानालाल भट्ट के विवाह के पचासवां वर्षगांठ के सुअवसर पर विद्यार्थिनियों द्वारा अभिव्यक्त उद्गार ।

आदरणीय अध्यक्षजी, पूज्य चेयरमेनजी, श्रेष्ठिय माताजी, उपस्थित सज्जनों, माननीय प्रिन्सिपल और गुरुजनों तथा प्यारी बहनों । सबको मैं पहले प्रणाम करती हूँ । आज हम यहाँ आनन्दोत्सव मनाने के लिए जमे हैं । हमारे मध्य श्रेष्ठिय चेयरमनजी दानवीर के रूप में शोभायमान हैं । उनके वर्णनातीत सद्गुणों के बारे में छोटे मुँह से बड़ी बात करना सूरज को दीपक दिखाना ही होगा । फिर संक्षेप में मानवतावादी और दानप्रिय इस महानुभाव के बारे में मैं रहीम के खर में तान मिलाकर कहती हूँ कि

तरुवर फल नहीं खात है, सरवर पियहिं न पान
कहि रहीम पर काज हित सम्पति सुचहिं सुजान ॥

मानव की आधि और व्याधि के निवारण के लिए कान्सर इन्सिट्यूट के सर्वतोमुखी विकास में सहयोग दे रहे हैं तो दूसरी ओर इस शिक्षासंस्था द्वारा श्रीजाति की उन्नति का मार्गदर्शन करते हैं । धन की ही नहीं, प्रेम और सेवा की भी उदारता में आप जैसे बेजोड महापुरुष की उपलब्धि बहुत दुर्लभ है । सादगी और महानता दोनों की ही सीमारेखा का संपर्क अपना करके व्यक्तित्व कर रहा है ।

जीवनयात्रा रूपी नाव को सफलतापूर्वक खेने में सहयोग देनेवाली आपकी धर्मपत्नी, महोदय श्रीमतीजी के दर्शन से हमें श्रीमती कस्तूरबा गाँधी का स्मरण आता है जिससे हमारा मनमथुर नाव उठता है । प्रेम, श्रद्धा, ममता, दया, सहनशीलता और सहानुभूति सदृश कोमल भावनाओं के प्रसरण परमरम्य मूर्ति को देखकर हम श्रद्धा से सिर झुकाते हैं । इन दोनों के महान व्यक्तित्व प्रभावोपादान और प्रेरणादायक है । इनके स्नेह और ममता की वर्षा पाकर हमारा मानसरोवर लहरे ले रहा है ।

इनके विवाह के पचासवां वर्षगांठ को मनाने के इस सुअवसर में हम विश्व बन्धु जगन्नाथ से प्रार्थना करते हैं कि आपको त्रै सुदीर्घ आयु दें और उनकी प्रेममयी लज्जलाया की शीतलता हमें प्राप्त हो ।

भावातिरेक के कारण मेरी वाणी अब पंगु हो गयी है । इसलिए इन चन्द शब्दों के साथ मैं आपसे विदा लेती हूँ ।

H. SHANTI,
P. U. C. 'F' Batch

॥ जिन्दगी ॥

गरीब वे हैं इसलिए कि तुम अमीर हो गये,
कि एक बादशाह हुआ तो सौ फकीर हो गये ।
खता है समाज की, भला बुरा नसीब क्या,
लहू का रंग एक है, अमीर क्या ? गरीब क्या ?

जिन्दगी हार नहीं, जीत है जवानी है,
मौन विश्राम नहीं, गीत है हवास है ।
जिन्दगी पैर बढ़ाये तो मौत हट जायगी
आज्ञा विश्वास की, उल्लास की कहानी है ।

जिन्दगी पथ है, मंजिल की ओर जाने का,
जिन्दगी गीत है, मस्ती से गाने का ।
मौन तो आराम से सो जाने की बदनामी है,
जिन्दगी नाम है, तूफान से टकराने का ।

दीप से जलना न सीखो, दीप से मुस्काना सीखो,
सूर्य से ढलना न सीखो, सूर्य से उत्थान सीखो,
सोचना है हमें स्वयं, इस दृश्य में अंकित क्या है
राह पै चलना न सीखो, राह का निर्माण सीखो ।

हर जलने का इतिहास एक बुझाने की कहानी है
ढलने का नाम बुड़ापा है, उठने का नाम जवानी है ।
गिरके उठने का नाम न ले वह बूढ़ा है,
गिरना उठना, उठकर चलना जीवन की निशानी है ।

कु. अंजना वी. गांधी,
कु. कोकिला मेहता,
कु. तारामती एल. पासड,
पी. यू. सी. 'डी'

॥ चुटकुले ॥

१. प्रोफसर— 'आज मैं अपना छाता ले जाना भूल गया ।'
 पत्नी — 'इसका तुम्हें कब पता चला ?'
 प्रोफसर— जब वर्षा बंद होने के बाद उसे बंद करने के लिए मैं ने हाथ ऊपर उठाया, तब !
२. डिकडवाबू— यदि तुम्हारे पास डिकड नहीं तो गाडी में आकर क्यों बैठ गये ?
 मुसाफिर — आप देखते नहीं हैं । इसलि तो मैं खडा हूँ ।
३. एक प्रमी और प्रेमिका में जगड हो गया ।
 प्रमी— मैं तो केवल उसी खी से शादी करूँगा जो घर को साफ सुथर और सज्ज
 हु आ रखती हो ।
 प्रेमिका— तो चलो ! कल मेरे घर आ जाना !
 मैं अपनी नौकरानी से तुम्हें मिलवा दूँगी ।
४. एक मुसाफिर एक फल की दूकान पर जाकर कूछने लगा केले कथा भाव देते हो !
 व्यापारि— आने के दो !
 मुसाफिर—ने तपाक से और दो केले खा लिए और फिर
 पूछा— अब जाने के कितने ?
५. रघु— मेरे पिताजी बहुत बड़े आदमी है । सभी आदमी उनके सामने स्तिर बुकते हैं
 सार्थी— वे क्या काम करते है ?
 रघु— नाई का ।

कु. एन. हरशीदा
 पी. यू. सी. एफ.

AT THE FEET OF THE LORD



Mrs. N. Mangalam Gopalan
 1943 — 1971

Demonstrator in physics. Amiable in temperament and an efficient teacher, she endeared herself to everyone. She leaves behind her beloved husband and two tiny children. Deeply mourned she will be missed by one and all.

U. HYRUNNISA

First year Student in Economics died at very tender age, after a brief illness.

Our heartfelt Condolences to the bereaved families.

God Grant their souls rest in peace.

Statement about ownership and other particulars about

**SHRIMATI DEV KUNVAR NANALAL BHATT
VAISHNAV COLLEGE MAGAZINE**

FORM IV

(See Rule 8)

- | | | |
|---|--------|--|
| 1. Place of Publication | | Shrimati Dev Kunvar Nanalal
Vaishnav College Magazine, Madras-44. |
| 2. Periodicity of its Publication | | Annual |
| 3. Printer's Name | | Sri V. Kumaraswamy, B.A. |
| Nationality | | Indian |
| Address | | M/s. Shanti Printers,
5-A, Rajaji Road,
Tambaram, Madras-45. |
| 4. Publisher's Name | | Mrs. Sarojini Natarajan,
Principal |
| Nationality | | Indian |
| Address | | Principal, Shrimati Dev Kunvar Nanalal Bhatt
Vaishnav College, Madras-44 |
| 5. Editor's Name | | Mrs. Sarojini Natarajan,
Principal |
| Nationality | | Indian |
| Address | | Principal, Shrimati Dev Kunvar Nanalal Bhatt
Vaishnav College, Madras-44. |
| 6. Names and addresses of individuals who own the newspaper and partners or share-holders holding more than one percent of the total capital. | }
} | Shrimati Dev Kunvar Nanalal Bhatt
Vaishnav College, Madras-44. |

I, Mrs. Sarojini Natarajan, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) SAROJINI NATARAJAN
(Signature of Publisher)